

บทนำ

กิก กิก

เท้าเล็กย่างไปตามทางเดินที่มีน้ำนองเล็กน้อยด้วยความเร่งรีบ เรียวขาวยาวที่ห่อหุ้มด้วยกางเกงยีนเนื้อดีสับจับๆ รวากับเธอกำลังเดินเฉียดฉายอยู่บนรันเวย์ แต่มีมือบางกลีบยกขึ้นป้องศีรษะจากพระพิรุณที่ร่วงปรอยๆ มาตั้งแต่ตอนเช้า และไม่มีทีท่าว่าจะหยุดจนกระทั่งตอนนี้

ไวโอเล็ตก้มหน้าก้มตาเดิน พยายามหลบสายฝนโดยการเข้าไปยืนที่กันสาดของร้านอาหารริมทาง ก่อนจะถอนหายใจหนักๆ เมื่อฝนปรอยๆ เมื่อครู่กลับกลายเป็นฝนท่าใหญ่ ทำเอาสาวน้อยต้องย่นจมูกอย่างระอา เห็นที่ว้าววันนี้พระพิรุณคงจะเกลียดเธอเข้าแล้ว

หญิงสาวถอนใจ เลือกที่จะต่อสายไปหาเอเจนซี่ของตัวเองเพื่อบอกกล่าวว้าววันนี้เธอจะไปทำงานสาย รออยู่เพียงไม่กี่จิตใจเสี่ยงแหลมบาดแก้วหูก็ดังลุดออกมา

“ยายเปิด! หล่อนอยู่ไหน กล้าดียังไงมาทำงานสาย ฮะ” ไวโอเล็ตทำหน้ายู่ รีบยกโทรศัพท์มือถือออกห่างจากหู ก่อนที่มันจะทำลายระบบการได้ยินของเธอ แล้วตอบกลับไปเสียงอ่อย

“วิเวียนคะ ฉันติดฝนอยู่ที่ร้านอาหารใกล้ๆ นี่เองคะ” ไวโอเล็ตอธิบายเสียงอ่อย แม้เธอจะเป็นนางแบบ แต่ด้วยความที่อายุน้อยและ

อยู่ตัวคนเดียวในเมืองใหญ่อย่างแอลเอเช่นนี้ เธอก็ไม่ต่างอะไรจากเด็กไม่ประสา ต้องการผู้ใหญ่คอยปกป้องและแนะนำ และคนที่ดูจะใกล้เคียงคำนั้นที่สุดก็คงจะไม่พ้นวิเวียน “ฉันไปไม่ได้ค่ะ ไม่มีแท็กซี่ผ่านมาสักคันเลย”

“ยายเปิดใจ ฉันบอกก็ครั้งที่ที่แล้วว่าให้เลิกทำเสียงโง่ๆ แบบนั้น ไล่ฉัน” วิเวียนขู่ ไม่ชอบใจในความขี้หน่อของไวโอเล็ตที่ยังเป็นข้อบกพร่องของเด็กคนนี้ “เอาเถอะ ถือซะว่าเป็นเพราะฝนฟ้า” วิเวียนถอนใจ ไวยวายใส่ยายเปิดน้อยไปก็เสียแรงเปล่า ในเมื่อฟ้าไม่เข้าข้างยายเปิดน้อยเอง “ถ้าหล่อนอดได้งานนี้ก็โทษฟ้าโทษฝนไปแล้วกัน”

“วิเวียนคะ” ไวโอเล็ตเรียกปลายสายเสียงหลง แต่ก็สายเกินการ เมื่อวิเวียนตัดสาย ปล่อยให้เธอจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่มีดสนิทแล้วเม้มปากแน่น

ตากลมโตมองออกไปที่ท่าฝนข้างหน้าอย่างขังใจ สลับกับมองนาฬิกาข้อมือที่สวมมานานหลายปี ต่อให้เธอจะฝ่าฝนไปตอนนี้ เธอก็คงจะไม่ได้เข้าอดิชน้อยอยู่ดี แต่เธอจะยอมปล่อยให้โอกาสที่รอมมาตลอดไปง่ายๆ เพราะฝนอย่างนั้นหรือ

“พระเจ้าคะ หนูรู้ว่าท่านเกลียดหนู แต่หนูไม่ยอมแพ้หรอก” ไวโอเล็ตเงยหน้าขึ้นฟ้า กระซิบบอกคนที่อยู่ข้างบน

แต่ก็เท่านั้น...ในเมื่อชายคนนั้นคือพระเจ้า ซึ่งสามารถดลบันดาลทุกอย่างที่ท่านปรารถนาได้อยู่แล้ว

ไวโอเล็ตรั้งกระเป๋ารั้งขึ้นมากอดแน่น ก่อนจะสูดหายใจเอือกใหญ่ เรียกขวัญกำลังใจก่อนจะตัดใจออกวิ่ง เพื่อ...

โครม!

“เฮ้ย!” วิลเลียมอุทานด้วยความตกใจ เมื่อเห็นว่าประตูร้านอาหารที่เขาเพิ่งผลักออกมา ชนเด็กสาวคนหนึ่งจนวิ่งไปกองอยู่ที่พื้น

“คุณ คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ” วิลเลียมปรีเข้าไปดูหญิงสาว ผู้เคราะห์ร้ายจากความสะเพร่าของตัวเอง ก่อนจะสะดุดปาก เมื่อเห็นว่า แวนด้าอันใหญ่ของเธอหักเป็นสองท่อน บอกให้รู้ว่าเมื่อครู่เธอชนประตู แรงแค่ไหน

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ” ไวโอเล็ตเงยหน้า รีบยกมือกุมหน้าผากแล้วสะดุดปาก เจ็บจี๊ดที่หัวจนต้องเบ้หน้า พร้อมก่นด่าพระเจ้าในใจ ‘ท่านจะเกลียดหนูไปถึงเมื่อไหร่กันคะ’

“ผมขอโทษ ผมไม่ทันเห็นคุณ” วิลเลียมประคองคนตัวเล็กให้ยืนขึ้น ก่อนจะก้มไปหยิบกระเป๋าวางแหมะอยู่กับพื้นขึ้นมาส่งให้เจ้าของ “นี่ของคุณ”

“ขอบคุณค่ะ” ไวโอเล็ตรับกระเป๋ามาถือเอาไว้แล้วถอดใจ วันนี้คงจะไม่ใช่วันของเธอจริงๆ “ฉันก็ไม่ทันเห็นว่าคุณออกมาเหมือนกัน”

“ความผิดผมเองครับ” วิลเลียมยืดอกกับผิดตามประสาคนเจ้าชู้ ที่เห็นผู้หญิงเป็นไม่ได้ “คุณจะรีบไปไหน ให้ผมไปส่งมั้ย”

“เอ่อ...” ไวโอเล็ตเตรียมอ้าปากปฏิเสธตามนิสัยคนขี้อาย แต่เมื่อคิดได้ว่าสถานการณ์ของเธอตอนนี้ช่างคอขาดบาดตาย เธอจึงพยักหน้ารับ “ค่ะ ฉันจะไปที่ดี...”

“นั่นรถผม” วิลเลียมชี้บอก คว้าโอกาสเอามือไปป้องกระหม่อม บางเพื่อบังสายฝน พร้อมกับรังเอวเล็ก บังคับให้หญิงสาวขึ้นรถเขาไปอย่างช่วยไม่ได้ “ผมวิลเลียมครับ วิลเลียม เทรเวน” วิลเลียมเอ่ยแนะนำตัวกับคนตัวเล็กหลังจากเข้ามานั่งในรถเรียบร้อยแล้ว

“ฉัน ไวโอเล็ต โรส ค่ะ” ไวโอเล็ตแนะนำตัวกลับ กระชับมือกับ วิลเลียมพอเป็นพิธี จนไม่ทันได้ฟังนามสกุลของเขา เพราะความร้อนใจที่กำลังจะไปทำงานสาย

“คุณกำลังจะไปทำงานหรือครับ” วิลเลียมชวนคุย ระวัง

ที่พยายามเบี่ยงเข้าเลนใน ซ่อนอาการแปลกใจที่ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่
สายตาวานเอี่ยมมองเขาเหมือนที่ผู้หญิงอื่นชอบทำ “เป็นนางแบบ
หรือครับ”

“มือสมัครเล่นนะคะ” ไวโอเล็ตหันหน้ามาตอบ พร้อมยิ้มเล็กๆ
ให้แก่คำพูดตัวเอง

แต่นั่นกลับทำให้วิลเลียมถึงกับลืมหูลืมตาไปชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะสร้าง
กระแอมกลบเกลื่อน แล้วทำที่เป็นกำลังตั้งใจขับรถแทน

“ว้าว ผมมีนางแบบมานั่งรถด้วยแฮะวันนี้” วิลเลียมว่าที่เล่น
ที่จริง “โชคดียิ่งเรามาก”

“นางแบบไม่มีชื่อยังนับว่าเป็นโชคอยู่หรือคะ” ไวโอเล็ตถาม
กลัวหัวเราะ ก่อนจะปรับสีหน้าเป็นริบร้อนเมื่อเหลือบเห็นตึกที่เธอต้อง
มาออกดีชันในวันนี้ “คุณจอดให้ฉันลงตรงนั้นก็ได้ค่ะ”

“แค่เจอกับคุณก็นับว่าเป็นโชคของผมแล้วละ” วิลเลียมหยอด
รอยท่าทางเขินอายของสาวน้อยตรงหน้าอย่างย่ำแย่ในเสน่ห์อัน
ล้นเหลือของตัวเอง

แต่อีกฝ่ายกลับทำเพียงกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจ วิลเลียม
เลยต้องหัวเราะแห้งๆ แก่แก้อแทน “นี่ร่วมครับ” เขารับความหาว่ม
คันใหญ่ที่พี่สาวเขามักจะทิ้งไว้ในรถส่งให้แก่ไวโอเล็ต

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” ไวโอเล็ตปฏิเสธพลัน หากยิ้มร่วมเขาไป
วันนี้ ก็ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสคืนเขาอีกวันไหน “ฉันคงไม่มีโอกาสได้คืน
คุณ”

“รับไปเถอะครับ” วิลเลียมยัดเยียดร่วมใส่มือเล็กอย่างเอาแต่ใจ
“ร่วมคันเดียวไม่ได้สำคัญอะไรหรอก”

“ถ้าคุณพูดอย่างนั้นนะคะ” ไวโอเล็ตรับร่วมมาถืออย่างช่วยไม่ได้
แล้วตัดสินใจเอ่ยลาผู้ชายแปลกหน้าที่ช่วยเธอเอาไว้ “ขอบคุณมาก
สำหรับร่วม แล้วก็ลาก่อนค่ะ”

“ขอให้โชคดีครับ” วิลเลียมก้มหัวลงมองหน้าคนที่เพิ่งก้าว
ออกไปจากรถแล้วโบกมือลา “ขอให้โชคดีกับงานนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” ไวโอะเล็ดยิ้มกว้างรับคำอวยพรของชายแปลกหน้า
ก่อนจะวิ่งตรงเข้าไปในอาคารหลังใหญ่พร้อมกับความหวังเล็กๆ ที่จะได้
ทำงานชิ้นนี้

ไวโอเล็ตเดินผ่านประตูอัตโนมัติเข้าไปด้านใน แล้วหุบร่มคันใหญ่ พยายามสอดสายสายตาหาป้ายบอกทางไปห้องอดิชั่น ก่อนจะระบายลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อเห็นมันแปะเด่นอยู่บนหน้าลิฟต์ เมื่อเห็นอย่างนั้นแล้ว หญิงสาวก็ไม่รีรอที่จะตรงเข้าไปอ่านแผ่นประกาศพลางกดลิฟต์ไปด้วย

“ชั้นหก” ไวโอเล็ตเฝ้าปากแน่น เงยหน้ามองตัวเลขบอกระดับชั้นที่กะพริบเปลี่ยนอย่างรวดเร็วด้วยใจเต้นไม่เป็นสำ ป่านนี้คงเลยเวลาอดิชั่นมานานแล้วแน่ๆ เลย

ปึง!

“ขอบคุณพระเจ้า” เธอพึมพำกับตัวเอง แล้วรุดเข้าไปยืนด้านในลิฟต์ กดหมายเลขชั้นที่ต้องการจะไปติดๆ กันหลายครั้ง รวบรวมว่า มันจะช่วยให้เธอไปได้เร็วขึ้น “เร็วสิ! เร็วหน่อย! เร็วเข้า!”

ปึง!

“ยายเปิด!” เสียงเรียกอย่างเกรี้ยวกราดเป็นสิ่งแรกที่ไวโอเล็ตได้ยินหลังจากก้าวออกมาจากลิฟต์

วิเวียนหรือเอเจนซีคนเก่งของไวโอเล็ตยืนหอบรออยู่ด้วยความกลัวและโมโห แต่ในมือกลับถือรองเท้าไว้อร่าเด็กในสังกัดของตัวเอง

อยู่แล้ว “เร็วๆ เข้า เร็วๆ”

“ยังทันอยู่หรือคะ” ไวโอเล็ตตะลึงตะลัน รีบวิ่งมาหาวิเวียน
อย่างไม่คิดชีวิต

“ฉันขอแลกคิวให้หล่อนเป็นคนสุดท้าย ตอนนี้ยังทันอยู่” วิเวียน
บอกด้วยน้ำเสียงลนลาน แย่งกระเป๋าของไวโอเล็ตกับรุ่มในมือบาง
มาถือไว้ ก่อนจะส่งรองเท้าให้ไวโอเล็ตเปลี่ยน “เปลี่ยนแล้วก็ไปนั่งรวม
กับพวกนั้นได้แล้วไป”

“ฉันรักคุณคะวิเวียน” ไวโอเล็ตถอนหายใจอย่างโล่งอก แทบจะ
ร้องให้ออกมาที่วิเวียนสามารถช่วยให้เธอได้เข้าอออดิชั่นครั้งนี้ได้

“จะมาร่ำราครวญอะไรอยู่อีก ไปสิ!”

“คะ” ไวโอเล็ตพยักหน้ารับคำสั่ง ก่อนจะวิ่งรี่ไปนั่งข้างๆ นางแบบ
สองสามคนซึ่งนั่งรออออดิชั่นอยู่ และหนึ่งในนั้นก็เพื่อนร่วมสังกัด
ของเธอเอง

“ไวโอเล็ต! ฉันคิดแล้วว่าเธอต้องมาทัน” เมแกน เด็กสาวผม
บลอนด์ที่เด็กกว่าไวโอเล็ตสองปีชะโงกหน้าข้ามหัวนางแบบคนหนึ่ง
เพื่อเอ่ยทักทายเพื่อนนางแบบร่วมสังกัด “ฉันเป็นห่วงเธอแทบตายนะ”

“ฉันติดฝนแล้วก็เกิดเรื่องนิดหน่อย” ไวโอเล็ตกระซิบตอบเมแกน
ก่อนจะทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เมื่อทีมงานคนหนึ่งเดินมาเรียกเมแกนเข้าไป
ในห้อง

“โชคดีนะ!” ไวโอเล็ตขยับปากอวยพรสาวน้อยเมแกนโดยไม่มี
เสียง แม้ใจจะยังคงเต้นกระหน่ำเพราะตื่นเต้น แต่ก็พยายามสุดหัวใจ
เข้าปอดลึกๆ เรียกความมั่นใจของเธอที่มักลอยหายไปในาอากาศกลับ
เข้าร่าง เตรียมตัวเข้าอออดิชั่นเพื่อเป็นหนึ่งในนางแบบที่จะขึ้นเดินให้
เสื้อผ้าสัญชาติออสตรเลียซึ่งจะเปิดตัวครั้งแรกที่อเมริกาในต้นเดือน
หน้านี้

มือเล็กกุมกันแน่นเพื่อซ่อนอาการสั่นจากความตื่นเต้นระคน

หวาดกลัว แม้จะรู้ว่ามีโอกาสน้อยมากที่จะได้งานนี้ แต่เธอก็ยังไม่หมดหวัง

“เมแกน” ไวโอเล็ตเรียกชื่อคนที่ถลาเข้ามาหาเธอ ก่อนจะทรุดนั่งแทนนางแบบอีกคนที่ต้องเข้าไปอออดิชั่นต่อ “ทำไมออกมาเร็วจัง” ไวโอเล็ตถาม

“ฉันอออดิชั่นเสร็จแล้ว ไ้พระเจ้า! มันเจ๋งมาก แล้วก็น่ากลัวหน่อยๆ ด้วย”

“เธอทำให้ฉันเสียขวัญนะ” สีหน้าของไวโอเล็ตเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

“ไม่เอาหน้าที่รัก เธอจะมีของ อย่ามัวแต่ซ่อนมันเอาไว้ จัดมันออกมาแล้วควางานนี้มาซะ” เมแกนกำหมัดในอากาศ ให้กำลังใจไวโอเล็ตตามแบบฉบับตัวเอง ก่อนจะขยิบตาส่งให้ไวโอเล็ตอีกคำรบ “เธอเป็นนางแบบที่สมบูรณ์แบบไวโอเล็ต”

“ไวโอเล็ต โรส” น้ำเสียงขุ่นๆ ของทีมงานที่ตั้งขึ้น ทำให้ไวโอเล็ตกับเมแกนผละออกจากกัน ยุติการสนทนาลงโดยปริยาย

“ฉันคะ” ไวโอเล็ตขานรับอย่างลืမ်ตัว ก่อนจะได้สายตาขุ่นๆ ของทีมงานมาเป็นสิ่งตอบแทน

“พยายามเข้านะ” เมแกนหัวเราะคิก แต่ยังไม่ลืမ်เอ่ยให้กำลังใจคนที่แก่กว่า แต่ยังใสซื่ออยู่มากอย่างไวโอเล็ต

“ขอบคุณ” ไวโอเล็ตหันหน้ามาขยิบปากบอกเมแกนระหว่างเดินตามทีมงานไป เท้าเล็กพยายามก้าวอย่างมั่นคงที่สุด แต่ถึงกระนั้นพ่อนขายาวๆ ก็ยังมีอาการสั่นให้เห็น

เอออะ...ไวโอเล็ตฮึดสู้ บอกตัวเองในใจแล้วก้าวเข้าไปในห้องเพื่อเผชิญหน้ากับทีมงานที่รับหน้าที่คัดเลือกนางแบบ

“สวัสดิ์คะ” ไวโอเล็ตโบกมือน้อยๆ ให้แก่คนกว่าสิบชีวิต
ซึ่งส่วนมากจะนั่งกองกันอยู่อีกฟากของห้อง และด้านหลังโต๊ะตัวยาว
มีผู้ชายสองคนและผู้หญิงสองคนนั่งอยู่ ซึ่งไวโอเล็ตเดาว่าทั้งสี่คนนี้
คงจะเป็นกรรมการคัดเลือกนางแบบ

“ไวโอเล็ต โรส” ชายเสื้อดำที่สวมแว่นตาก็มองอ่านกระดาษ
ในมือ แล้วทวนชื่อที่เขียนอยู่ด้านบนสุดของหัวกระดาษซ้ำ “บอกอะไร
เกี่ยวกับคุณให้เราฟังหน่อย”

“เอ่อ ฉันอายุยี่สิบย่างยี่สิบเอ็ด เกิดที่นาปา แวลลีย์ และเอ่อ...
ฉันเพิ่งมาทำงานในแอลเอคะ”

“นาปา แวลลีย์ สวรรค์ของฉัน” ผู้หญิงที่แต่งตัวดูดีที่สุดใน
ห้องเสียงเพื่อฝันด้วยสำเนียงออสซี่แปลกๆ ที่ทำให้ไวโอเล็ตยิ้มได้ “ฉัน
รักไวน์ โดยเฉพาะไวน์จากไร่โรส แมรี่”

“ไร่โรสแมรี่...ชื่อไรฟลิกจริง” คราวนี้ผู้หญิงอีกคนว่าด้วยสำเนียง
อเมริกันจ๋า

“อันที่จริง...นั่นไรฉันเองคะ” ไวโอเล็ตบอกอ้อมอ้อม ไม่ทัน
สังเกตว่าคนในห้องเกิดอาการใบ้กินเพราะคำพูดของเธอเมื่อครู “จะ
พูดให้ถูกก็ต้องพูดว่าไรนั่นเป็นของพ่อฉันคะ”

“เธอคือ ไวโอเล็ต โรส!” ผู้หญิงที่มีสำเนียงออสซี่ล้ำลึกน้ำลาย
มองไวโอเล็ตตาลน ไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองว่าจะได้เห็นลูกสาว
เจ้าของไร่ที่ขึ้นชื่อเรื่องไวน์ไปทั้งอเมริกาขายนออดิชั่น เพื่อเดินแบบให้
เสื้อผ้าของเธอในวันนี้ “ลูกสาวคนเดียวของบ้านโรส!”

“อ้อ ค่ะ” ไวโอเล็ตยอมรับไม่เต็มเสียง เหลือบมองบรรยากาศ
ในห้องด้วยความรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติไปจากตอนที่เธอเข้ามา
ตอนแรก ก่อนจะม้มปากแน่นเมื่อคิดได้ว่าเธอเพิ่งปลั่งปากบอกคน
ในห้องนี้เรื่องที่บ้านเธอออกไป

“บังเอิญไปเลย” ผู้ชายที่ยังไม่ได้พูดเลยเอ่ยทำลายบรรยากาศ

อันน่าอึดอัด ก่อนตัดสินใจเป็นสัญญาณการออกดิฉันให้แก่ไวโอเล็ต

ไวโอเล็ตเดินจากจุดที่ยืนอยู่ก่อนหน้าเข้าไปหาเหล่าทีมงาน ก่อนจะหมุนตัวตามที่พวกเขาบอก ก้าวช้าบ้าง เร่งฝีเท้าเร็วบ้างตาม คำสั่ง ก่อนจะหยุดโพสท่าและหมุนตัวที่รอยมารกบนพื้น จากนั้น ไวโอเล็ตก็เดินมาถ่ายภาพนิ่ง ทั้งภาพหน้าตรง ด้านข้าง และด้านหลัง จนครบ จบงานออกดิฉันในวันนี้ลงอย่างสวยงาม

“เราจะติดต่อไป” ชายอเมริกันที่สวมแว่นบอกระหว่างที่ไวโอเล็ต ผลักประตูเปิดออกไปจากห้องก่อนเสียงแว่วๆ ของผู้หญิงจะตามมา

“บาย!”

“ยายเปิด!” ทันทีที่ไวโอเล็ตก้าวออกมาจากห้อง คำทัก ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคียวเป็นสิ่งแรกที่ไวโอเล็ตได้รับจากวิเวียน แต่แทนที่ เธอจะเกรงกลัว กลับทำเพียงส่งยิ้มหวานแล้วเดินเข้าไปหาวิเวียนแทน

“ฉันขอโทษค่ะวิเวียน อย่าโกรธฉันเลยนะ” ไวโอเล็ตขอโทษ กางแขนกอดเอวเจนนี้อ้อมมุ้งของเธออย่างอดอ้อน รู้แกว่าวิเวียน แพ้ทางลูกอ้อนของเธอ “มันเหตุนิดเดียวจริงๆ นะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ มาสาย”

“ฉันรู้แล้ว!” วิเวียนกระพริบกระพือตา แม้จะรู้ว่ายายเปิดนี้ ไม่ได้ตั้งใจหักหน้าเธอแต่ก็ยังคงเคืองไม่หาย ดูเอาเถอะ...นี่ถ้าเธอ ขอเปลี่ยนคิวการเข้าออกดิฉันไม่ได้ ป่านนี้จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่ว่า

“ออกดิฉันเป็นไงบ้าง”

“ยอดเยี่ยมมากค่ะ” ไวโอเล็ตตอบตาโต เมื่อหวนนึกถึงเรื่องที่ เธอผลอพลั้งปากไปในห้องออกดิฉัน “ถ้าโชคดีเราก็คงจะได้” ไวโอเล็ต ยิ้มแฉ่ง บอกสิ่งที่ขัดกับความคิดของตัวเอง เพราะอย่างไรเสีย ทีมงาน ก็ต้องเลือกนางแบบที่มีชื่อเสียงมาเดินแบบ แทนที่จะเป็นเธอกับเมแกน เพราะห้องเสื้อนี้ยังใหม่ในอเมริกา และพวกเขาคงไม่อยากเสี่ยงที่จะ

ใช้นางแบบชื่อเล็กๆ อย่างพวกเธอ

“เสร็จแล้วเราไปหาอะไรทานได้หรือเปล่า” เมแกนเดินเสเข้ามา
หักนางแบบร่วมสังกัด ก่อนจะขยิบตาส่งให้เชิงว่าเธอจะช่วยแก้ไข
สถานการณ์ให้เอง “อย่าโกรธไวโอเล็ตเลยนะคะ วิเวียน มาสายดีกว่า
ไม่มานะ”

“พวกหล่อนนี้ช่วยกันดีจริงๆ เลย” วิเวียนกระแทกลมหายใจ
แสรว์บนกระปอดกระแปดแล้วยัดกระเป๋าใบเก่าส่งคืนให้ไวโอเล็ต
“นี่ของหล่อน ยายเปิด”

“ขอบคุณที่อุตส่าห์ดูให้นะคะ” ไวโอเล็ตรับกระเป๋ามาถือไว้
ก่อนจะทำตาโตเมื่อไม่เห็นของอีกชิ้นที่เธอถือติดมือมา “แล้วร่วมล่ะคะ
วิเวียน ร่วมของฉันล่ะ”

“ฉันเอาไปฝากยามตรงทางออกไว้ให้แล้ว” เมแกนชิงตอบ
ก่อนจะอธิบาย “เปียกฉ่ำขนาดนั้น ฝากเขาเอาไว้จะดีแล้ว”

“นี่ยายเปิด ถ้าหล่อนมีร่วมแล้วทำไมถึงบอกว่าหล่อนติดฝนล่ะ”
วิเวียนจับผิด น้อย...นี่หล่อนคิดจะโกหกคนอย่างฉันอย่างนั้นหรือ
ยายเปิดไวโอเล็ต

“เรื่องมันยาวมากค่ะ” ไวโอเล็ตถอนหายใจแล้วสรุปสั้นๆ “เอา
เป็นว่าร่วมคันนั้นมีคนเขาให้ฉันยืมมาก็แล้วกันนะคะ”

“โอเค พอแค่นั้น” เมแกนปรบมือขนาดใหญ่ ปิดฉากการจับผิด
ของวิเวียนแล้วยิ้มแฉ่ง “ไปทานข้าวกันคะ วิเวียน...ไวโอเล็ต ฉันกำลัง
อยู่ในวัยเจริญเติบโต ต้องทานอาหารให้ตรงเวลานะคะ”

วิเวียนพานางแบบในสังกัดตรงดิ่งมาที่ร้านอาหารเลื่องชื่อ
เจ้าประจำของเธอทันทีที่ออกจากตึก โดยทั้งสามขึ้นรถคันงามของ
วิเวียนมา ไวโอเล็ตจึงไม่เสียเวลาติดฝนเหมือนอย่างตอนเช้า ทั้งสาม
เยื้องย่างตามพนักงานต้อนรับเข้ามานั่งโต๊ะที่อยู่ด้านในสุด ซึ่งมี

ความเป็นส่วนตัวมากกว่า แต่ก็ยังสามารถมองเห็นผู้คนที่เดินขวักไขว่
ไปมาได้ผ่านผนังกระจกใส

“วิเวียนคะ ฉันอยากรู้ว่าทำไมฟรีเซนเตอร์คนเก่าของ Sandee’
brand ถึงถูกปลดกลางอากาศ” เมแกนโพล่งถามออกไปอย่างสงสัย
ใครรู้ ผิดกับไวโอเล็ตที่ทำหน้าเหลือ ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย

“ไปรู้มาจากไหนอีกละนั่น” วิเวียนเหลือบมองเมแกนผ่าน
แพนตา ขาวนี่ถือว่าเป็นความลับอย่างมาก ยายเด็กน้อยนี่ไปเอาข่าว
มาจากไหน

“นี่ไงคะ” เมแกนวางโทรศัพท์มือถือของตัวเองลงกลางโต๊ะแล้ว
อ่านหัวข้อข่าวที่กำลังเป็นกระแสในทวิตเตอร์

“แองจี้ นางฟ้าคนสวย หวานใจพอแคชาโนวาหนุ่มหล่อ
หลานชายเจ้าของห้องเสื้อยักษ์ใหญ่ถูกสั่งปลดจนตำแหน่งฟรีเซนเตอร์
กิตติมศักดิ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากแหล่งข่าววงในเผยว่า น้อง
นางฟ้าคนนี้ไม่ถูกชะตากับคุณฉานิน เจ้าของห้องเสื้อและหุ้นส่วน
อย่างแรง งานนี้ไม่รู้ว่าพอแคชาโนวารูปหล่อไปทำอีท่าไหน ทำไม
แม่นางฟ้าหวานใจถึงโดนปลดกลางอากาศจนต้องสูญเสียเงินค่าสัญญา
ชุดใหม่ก่อนมโหฬารที่จะมาถึงในครั้งหน้าไปได้”

“แค่นี้หรอ” ไวโอเล็ตตาโต “ไม่เห็นจะมีตรงไหนที่บอกว่า
เป็น Sandee’ brand ที่จะปลดนางแบบเลย”

“นี่ไวโอเล็ต อย่ามาแสบโง่ได้หรือเปล่า” เมแกนแหวะ “เขารู้กัน
ทั้งฮอลลีวูดว่าแม่แองจี้จะไรนี่เดดอยู่กับ วิลเลียม เทรเวน ถ้าไม่ใช่
แล้วจะมีแคชาโนวาหลานชายแห่งห้องเสื้อยักษ์ใหญ่ที่ไหนอีก”

“ฉันไม่เห็นรู้ว่าแองจี้คบกับใคร” ไวโอเล็ตบอก เธอพอรู้จัก
นางแบบที่ชื่อแองจี้มาบ้าง เพราะเธอก็เคยเจอคนที่ชื่อแองจี้จะไรนี่
สองสามครั้งแบบผ่านๆ มาก่อน

“วิลเลียมก็เดดกับผู้หญิงทุกคนนั่นแหละ” วิเวียนบ่นปาก เธอ

รู้จักวิลเลียมและรู้เรื่องความเจ้าชู้ของเขาดี เพราะพี่สาวของวิลเลียม ก็เป็นหนึ่งในนางแบบของเธอ รวมทั้งนางเองก็อีกด้วย ซึ่งแต่ก่อนก็เคยเป็นนางแบบของเธอ แต่ตอนนี้นางบินปรี๊ด เป็นฝ่ายฉีกสัญญาไปตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว ช่วงเดียวกับที่ไวโอเล็ตเซ็นสัญญาเข้ามาพอดีนั่นละ

“แค่แม่เองก็จะไร้นี้เทียวโฆษณาตัวเองว่าเป็นแฟน วิลเลียม เทรเวน ไปทั่ว คนเขาระอาเลยยอมเรียกมันว่าเป็นแฟนวิลเลียมก็เท่านั้น”

“เทอร์เวนหรือคะ” ไวโอเล็ตทำหน้ายู่ คำนูนามสกุลนี้แปลกๆ เหมือนเพิ่งได้ยินมาจากที่ไหน ติดแค่คิดไม่ออก “คูนจัง”

“ก็ต้องคูนสิไวโอเล็ต บ้านเทอร์เวนมีโรงแรมไปทุกมุมเมืองอย่างนี้ เธอไม่คูนก็บ้าแล้ว” เมแกนพูดกลั้วหัวเราะ สายหัวให้แก่ความจำยอดแย่ของไวโอเล็ตที่ไม่เคยจะจำอะไรได้เลยสักอย่าง

“แต่ก็ยังไม่มีการออกมายืนยันข่าวนี้เมแกน ไม่แน่นะ...บางทีนี่อาจจะเป็นแผนการตลาดก็ได้” ไวโอเล็ตบอกตามความคิด หลังจากเธอแอบสังเกตมานาน พวกห้องเสื้อต่างๆ ถ้าเกิดขาดทุนนิดหน่อย ถ้าไม่ดึงนางแบบชื่อดังมา ก็มักจะสร้างข่าวให้นางแบบคนเก่า “บ้านนี้ก็น่าจะหวั่นักธุรกิจทั้งบ้าน”

“เรื่องนี้จริงที่สุด” วิเวียนตืดนิ้วเสียงดัง เห็นด้วยกับความคิดของไวโอเล็ตที่สุด “ไม่รู้ว่าแสนดีกินอะไรเป็นอาหาร ทำไม่ถึงได้ทั้งสวยทั้งเก่งอย่างนี้”

“แสนดี? คุณแสนดีของเราอะหรือคะ” เมแกนขมวดคิ้วมุ่น เดว่าแสนดีที่วิเวียนพูดถึงคงไม่พ้น แสนดี นางแบบร่วมสังกัดอีกคน

“ก็ใช่ล่ะสิ” วิเวียนแหงเสียงแหลม “พวกหล่อนไปมุดหัวกันอยู่ไหนมายะ ไม่รู้หรือไงว่าแสนดีเป็นชื้อโอของแบรนดนี่” วิเวียนว่าพร้อมมองหน้าไวโอเล็ตกับเมแกนสลับกัน ก่อนจะเงยหน้ากลอกตาขึ้นฟ้าเมื่อทั้งสองส่งสายตาใสแป้วกลับมาให้ “ฉันอยากจะบ้าตาย

นี่หล่อนไม่รู้กันจริงๆ หรือ”

“ฉันรู้แล้วค่ะ” ไวโอเล็ตอ้อมแอ้ม “ก็คุณเพิ่งบอกเราเมื่อไม่กี่นี้ไง”

“ปกติก็เห็นแต่ชอบฆ่านางแบบคนอื่นบนรันเวย์เป็นว่าเล่น ใครจะไปคิดล่ะคะว่าแซนดีจะเป็นผู้บริหารกับเขาได้” เมแกนบ่น “ไม่รู้ ต้องตายอีกกี่ชาติถึงจะได้เกิดมาเป็นแซนดี คนอะไรสมบูรณ์แบบไปเสียทุกอย่าง แบบนี้ใครคนเขาถึงได้อัจฉาตร้อนกันทั้งบ้านทั้งเมือง” สวานน้อยที่สุดไนโตะว่า พร้อมกับกล่าวอ้างถึงชาวโลกโซเซียลมีเดียที่เธอเห็น

ไม่ว่าจะเป็นดารา นักร้อง หรือแม้กระทั่งนางแบบที่อยู่ในวงการเดียวกันกับแซนดีเองก็ยังแทบเก็บอาการอิจฉาเอาไว้ไม่ไหว ต้องออกมาค่อนข้างแคะว่าแซนดีได้งานเพราะอิทธิพลของครอบครัวบ้าง เต้าข่าวเกี่ยวกับพี่ชายของเธอว่าเป็นเกย์บ้าง ละ ยอมแม้กระทั่งเป็นของเล่นของน้องชายคนเล็กเพื่อให้ได้งานบ้างก็ยังมี ไหนจะข่าวการหย่าร้างของพ่อแม่เธอที่หลุดออกมาทุกปีอีก จนนี่ก็ปาเข้าไปหลายปีแล้ว ก็ไม่เห็นว่าการครอบครัวยุคใหม่จะระหองระแหงกัน แค่เรื่องทะเลาะกันก็ยังไม่ให้ให้เห็น มีแต่จะรักกันมากกว่าเดิมนะสิไม่ว่า

“ทำอย่างกับว่าป้ายสีคุณแซนดีแล้วจะเป็นอย่างคุณแซนดีได้อย่างนั้นแหละ” ไวโอเล็ตพูดก๊วหัวเราะ ก่อนส่ายหน้า “ไม่มีใครเป็นคุณแซนดีได้หรอก เธอเหมือนหลุดมาจากความฝันอย่างไรอย่างนั้น”

“เห็นฝีมือของฉันหรือยังล่ะ” วิเวียนถาม กระพริบยืมย่องด้วยความลำพองใจ แล้วล่ำทับ เนื่องจากเธอเป็นคนชักนำนางแบบคนนี้เข้าวงการ “แค่ฉันเห็นสวานน้อยแซนดีแค่หางตา ฉันก็บอกได้เลยว่านี่นะซูเปอร์โมเดลของแท้แน่นอน ไม่ต้องซุบตงซุบตัวให้เสียเวลาของแบบนี้มันอยู่ในสายเลือด”

“แต่เธอสวยจริงๆ นะคะ แปลกที่ไม่ค่อยมีข่าวกับหนุ่มๆ เลย”

ไวโอเล็ตพูด หมุนล้อมพันเส้นสปาเกตตีในจานแล้วตักใส่ปาก “ทั้งที่
ก็วางตัวดีขนาดนั้น”

“แหม ใครจะกล้าล่ะ” วิเวียนว่าเสียงแหลม “ลองใครได้เสนอ
หน้าเข้าไปใกล้ลูกสาวบ้านนี้สิ มีหวังได้อวมกลับมาเหมือนกันทุกราย”

“ใช่แล้ว” เมแกนสมทบคำพูดวิเวียน “ใครๆ เขาก็รู้กันทั่วว่า
แซนดีเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้านนั้น ฉันไม่อยากจะพูดเลยนะว่า
หนุ่มๆ บ้านนั้นหวงกันออกนอกหน้าสุดๆ เพื่อนของฉันเห็นตอนที่ไป
เที่ยวคลับเดียวกันกับคุณแซนดี แคผู้ชายเฉียดเข้าใกล้ คนชื่อวิลเลียม
ก็กระโจนใส่แล้ว” เมแกนเล่าอกรสออกชาติ แอบบ่นปากเมื่อคิดภาพ
ตามในหัว “บ้านนี้น่ากลัวพิลึก มีแต่คนพีใหญ่สุดนี้แหละดูใจเย็นหน่อย
นอกนั้นนะหรือ...บรีอ...”

“วิลเลียมเหรอ” ไวโอเล็ตย่นคิ้ว คลับคล้ายคลับคลาชื่อนี้ไม่หาย
“วิลเลียม เทรเวน อย่างนั้นใช่ไหม”

“อ่า...พ่อแคชาโนวาของฉัน” วิเวียนเงยหน้าขึ้นฟ้า แอบกลอกตา
เมื่อไวโอเล็ตเอ่ยถึงวิลเลียม “อยู่ห่างๆ เขาไว้ไวโอเล็ต ถ้าเธอไม่ยาก
จะเสียใจ วิลเลียมเป็นตัวอันตรายสำหรับผู้หญิงทุกคน โดยเฉพาะ
เปิดใจอย่างเธอ”

“เหมือนฉันเพิ่งได้ยินชื่อนี้จากที่ไหนสักที่” ไวโอเล็ตขมวดคิ้ว
เรื่องความเจ้าชู้ของวิลเลียมไม่ใช่ปัญหาของเธอ เพราะเธออยู่ทีม
คุณหมอสุดหล่ออย่าง แมทธีว เทรเวน มาแต่ไหนแต่ไร “แต่ช่างมัน
เถอะ มันไม่ได้สำคัญอะไรขนาดนั้นหรอก” ไวโอเล็ตโบกมือ เลือกที่จะ
ไม่สนใจคนชื่อนี้แล้วเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน

2

“แมทธิวอยู่หรือเปล่าครับคนสวย” ชายร่างสูงยืนเกาะขอบเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของโรงแรมเทอร์เวนแกรนด์ที่เป็นของครอบครัว แล้วเอ่ยถามถึงพี่ชายของเขาที่น่าจะเข้ามาทำงานในวันนี้กับพนักงาน

“คุณวิลเลียม” พนักงานที่นั่งก้มหน้าอยู่กับคอมพิวเตอร์เงยหน้าเรียกชายหนุ่มเสียงหวานพอๆ กับสายตาดุร้ายย้อยที่ซ่อนขึ้นมองหน้าคมคาย “คุณแมทธิวเข้ามาแล้วค่ะ จะให้ฉันต่อสายขึ้นไปหรือเปล่าคะว่าคุณมา” พนักงานสาวเสนอ ยกหูโทรศัพท์เตรียมจัดแจงต่อสายหาท่านรองประธานบริษัทให้วิลเลียม

“ไม่ต้องหรอกครับ” วิลเลียมยกมือห้าม ก่อนจะมองนาฬิกาบนข้อมือ “ผมนั่งรอที่ล็อบบี้แหละ พอดีเรานัดกันไว้”

“เดี๋ยวฉันจะไปจัดของว่างมาให้ค่ะ” พนักงานคนเดิมเสนอตัว

“อย่างนั้นก็ขอบคุณด้วยนะครับ คนสวย” วิลเลียมยิ้มตาหิยไม่ลืมหยอดตามประสา ก่อนจะเดินไปนั่งรอที่เก้าอี้รับรองซึ่งตั้งอยู่กลางล็อบบี้ พลางผิวปากอย่างอารมณ์ดี

“ไวโอเล็ต โรส” วิลเลียมพิมพ์ชื่อของสาวน้อยที่เขาบังเอิญเจอในวันนี้แล้วเผลอยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว กลายเป็นว่าเขากำลังแจ่มจาย

ยิ้มแย้มชวนให้แกสวๆ ที่ผ่านไปผ่านมาโดยไม่ตั้งใจ ทำให้บางคนถึงกับมองเขาจนเหลียวหลังเลยทีเดียว

“ของว่างมาแล้วค่ะ” พนักงานคนเดิมที่เสนอตัวไปเอาของว่างให้วิลเลียมเดินเข้ามา ก่อนจะวางถาดของว่างพร้อมกับกาแฟลงตรงหน้าคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายของเธออีกคน “คุณวิลเลียมจะรับอะไรเพิ่มอีกหรือเปล่าค่ะ”

“ไม่ละครับ” วิลเลียมส่ายหน้าปฏิเสธ “ขอบคุณมากครับ”

“ยินดีค่ะ” พนักงานสาวยิ้มหวานหยดกว่าเดิม ยังไม่อยากจะถอยไปตอนนี้ เพราะโอกาสที่จะเจอกับหนุ่มหล่อคนนี้ที่บริษัทช่างหายากนัก “เรียกฉันได้นะคะ ถ้าคุณวิลเลียมต้องการอะไรเพิ่มเติม”

“ครับ” วิลเลียมยิ้มตอบ ทำให้พนักงานสาวมีหวังขึ้นเป็นกอง แต่ก็ถูกดับฝันด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบชวนขนลุกของใครคนหนึ่ง

“ผมว่าคุณกลับไปทำงานของคุณเถอะครับ” แมทธิวไล่พนักงานต้อนรับตรงๆ “ตรงนี้ไม่ใช่ที่ที่คุณควรจะอยู่นะ”

“ค่ะ ค่ะท่านรอง” พนักงานสาวหน้าเสียว รีบวิ่งจิกกลับไปทางเดิมทันทีที่ท่านรองประธานปรากฏตัว

“ทำไมที่ต้องใจร้ายกับสาวน้อยคนนั้นด้วย...แมท” วิลเลียมเงยหน้าถามพี่ชายหน้าระร่ำ ไม่ได้เดียดรื้อนที่หญิงสาวคนนั้นแสดงความสนใจในตัวเขาจนออกนอกหน้าหรือ เธอแค่อยากรู้เหตุผลของแมทธิวก็นั่น

“แกนั่นแหละ อย่ามาทำเจ้าชู้กับลูกจ้าง” แมทธิวดักคอน้องชายด้วยใบหน้าและน้ำเสียงราบเรียบ “แค่ที่ทำอยู่ทุกวันนี้ยังฉาวไม่พอ ไข่ม้อยเจ้าวิล”

“ไม่เอานะแมท” วิลเลียมบอกปัดอย่างรำคาญ “ทำเป็นคนแก่หัวโบราณไปได้ นี่มันสมัยไหนแล้ว”

“จะสมัยไหน เจ้านายนอนกับลูกจ้างก็ผิดทั้งนั้นแหละ” แมทธิวว่า

“แกมีอะไรถึงได้ถ่อมาที่โรงแรมได้ ไม่ต้องไปทำงานหรือวันนี้”

“พี่มีวันหยุด ผมก็มีบ้างสิ” วิลเลียมตอบ “แต่ที่มาวันนี้เพราะว่าแสนดีฝากมาเตือนเรื่องไปลองชุด”

“ฉันไม่ลืมหรอกน่า” แมทริวบอกอย่างหงุดหงิด “แสนดีนี่ยังงี้ ทำเหมือนพี่เป็นเด็กไปได้”

“แสนดีไม่ได้กลัวพี่ลืมหรอก แต่แสนดีกลัวว่าพี่จะชิงต่างหาก” วิลเลียมยิ้ม รู้ดีว่าพี่ชายของเขาไม่ชอบเข้าสังคมเท่าไรนัก “อย่าทำให้แสนดีเสียหน้าน่าแมท ก็แค่ลองชุดไปงานประกาศรางวัลเฉยๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรสักหน่อย”

“ฉันไม่อยากไป” หน้าคมมีแววไม่สบอารมณ์เมื่อน้องชายเอ่ยถึงงานประกาศรางวัลที่ใกล้จะมาถึง “ทั้งไปลองชุด ทั้งงานประกาศรางวัลอะไรนั่น”

“พรุ่งนี้สิบโมง วิเวียนจะเป็นคนช่วยเราเรื่องชุด” วิลเลียมพูดต่อ ไม่สนใจฟังความต้องการของพี่ชาย แต่กลับเอ่ยถึงสไตลิสต์มือทองแทน “แสนดีจัดการเรื่องนี้เรียบร้อยแล้ว อย่าสายนะครับพี่ชาย”

“ก็ได้” แมทริวรับคำอย่างขบขันไปที ก่อนจะถามถึงเวลานัดซ้ำเพื่อความแน่ใจ “สิบโมงใช่ไหม”

“ใช่แล้ว” วิลเลียมตีดนิ้วเสียงดัง ลูกขึ้นจากโซฟาเพื่อเตรียมออกไปจากโรงแรมหลังจากทำหน้าที่ในวันนี้ของเขาแล้ว “เจอกันพรุ่งนี้พี่ชาย อย่าสายและก้อย่าเบียร์ ไม่งั้นผมจะให้วิเวียนมาตามพี่ถึงที่เลย”

“เก็บวิเวียนไว้กับแกนั่นแหละ” แมทริวแอบกลอกตา เมื่อวิลเลียมเอาคนรุ่นแม่มาขู่เขา “ฉันจะไป”

“เยี่ยม อย่างนั้นเจอกัน” วิลเลียมยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างประกอบคำพูดขณะเดินถอยหลัง ไขหัวไหล่ดันบานประตูกระจก แล้วเดินออก

ไปจากโรงแรม

วันนี้เป็นอีกวันที่ไวโอเล็ตรับหน้าที่เป็นพนักงานชั่วคราว แทนผู้ช่วยของวิเวียนซึ่งลาป่วยไปทั้งสองคน ไวโอเล็ตที่ว่างและอยากได้งานเพิ่มระหว่างรอพึ่งผลการอดิชั่นก็เลยถูกเรียกตัวมา เพราะวิเวียนหาใครไม่ทันนั่นเอง

“มาได้สักทีนะยายเปิด” เสียงทักห้วนๆ เป็นสิ่งแรกที่ไวโอเล็ตได้รับเช่นเคย “นี่หล่อนรู้มั้ยว่านางพวกนั้นมันนัดกันป่วยหรือเปล่า เพราะฉันไม่เชื่อว่าพวกนั้นจะป่วยจริง” วิเวียนแบ่ปาก “อะไรจะบังเอิญมาป่วยพร้อมกัน” วันนี้วิเวียนมีนัดลงชุดให้แก่ลูกค้า ซึ่งเธอเองก็ยังไม่รู้ว่าเป็นใคร

“พวกเขาน่าจะป่วยนะคะ” ไวโอเล็ตอ้อมแอ้ม รู้ดีว่าทีมงานของวิเวียนมาค้างจนมาทำงานไม่ได้เนื่องจากเมื่อคืนนี้ยุ่งกันจนได้รู้ “แต่ฉันมาแทนแล้วนี่คะ คุณอยากให้ฉันทำอะไรให้คะ”

“ไปเช็กหน่อยว่าชุดที่ส่งไปมาครบหรือเปล่า” วิเวียนยกมือขึ้นกุมขมับ ขึ้นไปที่กระดาดบนโต๊ะ “นั่นรายการ ฉันจะไปรอรับลูกค้าก่อน ใกล้เคียงเวลานัดแล้ว”

“คะ วิเวียน” ไวโอเล็ตพยักหน้ารับคำสั่งอย่างแข็งขัน เดินไปหยิบกระดาดติดมือมาแล้วลากราวเสื้อผ้าไปที่มุมห้องโล่งๆ จับพลิกป้ายที่แขวนอยู่ด้านนอกถุงพลาสติกขึ้นดู สลับกับขีดฆ่ารายการบนกระดาด ไม่นานเสียงทักอย่างสนิทสนมก็ดังเข้ามามากระทบหู ก่อนที่วิเวียนจะเดินนำลูกค้าเข้ามา

“แมทธิว วิลเลียมส์ นี่ไวโอเล็ต ผู้ช่วยจำเป็นของฉัน” วิเวียนเอ่ยแนะนำสองหนุ่มหล่อที่เธอสนิทสนมมานานกับหญิงสาว “ไวโอเล็ตนี่คุณแมทธิว กับคุณวิลเลียม”

“คุณแมทธิว” ไวโอเล็ตอ้าปากค้าง จ้องคนที่เธอแอบปลื้มมา

ตลอดเวลาหลายปีด้วยความตะลึง “คุณจริงๆ ด้วย”

“แมทธิว เทรเวน ครับ” แมทธิวยื่นมือมารอคนตัวเล็ก ยิ้ม
อย่างเป็นมิตรตามมารยาท “ยินดีที่ได้รู้จัก คุณไวโอเล็ต”

“ยินดีเช่นกันค่ะ” ไวโอเล็ตกระชับมือหนาด้วยความประหม่า
ตื่นเต้นจนเสียงสั่น “ฉันเอ่อ...”

“ผมวิลเลียมครับ” คนเจ้าเสน่ห์ที่ยืนมองพี่ชายทำความรู้จักกับ
สาวน้อยเอ่ยชัด ช่มความไม่พอใจที่แมทธิวทำท่าว่าจะปาดหน้าเค้ก
เขาเอาไว้ แล้วแย่งมือเล็กมากุมไว้หน้าตาเฉย “วิลเลียม เทรเวน”

“ยินดีที่รู้จักค่ะ” ไวโอเล็ตเขยื้อมวิลเลียมเร็วๆ ก่อนจะชักมือหนี
หันมาสนใจชายในฝันของเธอต่อ “วิเวียนไม่ได้บอกว่าลูกค้าเป็นคุณ”
ไวโอเล็ตมองหน้าแมทธิวด้วยสายตาชวนฝัน

แมทธิว เทรเวน ตัวจริงหล่ออย่างกับเทพบุตร

“ผมขอความเป็นส่วนตัวมากกว่า” แมทธิวก้มหน้ามามอง
สาวน้อยไวโอเล็ตแล้วยิ้มกว้างกว่าเดิม รู้สึกถูกชะตากับผู้หญิงคนนี้
ขึ้นมาจนตัวเขาเองยังแปลกใจ “แต่ดีใจนะครับที่คุณมาช่วยเรา”

“ด้วยความยินดีค่ะ” ไวโอเล็ตยิ้มกว้าง หน้าบานเท่ากระดัง
เมื่อได้รับรอยยิ้มกว้างจากแมทธิว เห็นที่จะต้องเอาเรื่องนี้ไปอวดกับ
แม่แทนหน่อยแล้ว “คุณอยากดูชุดก่อนมั๊ยคะ แต่ฉันยังเช็กของไม่เสร็จ
นะ” เธอออกตัว

“ผมว่าคุณเช็กให้เสร็จเถอะครับ” วิลเลียมชิงตอบ แยกเขี้ยวใส่
พี่ชายพร้อมกับส่งสายตาขุ่นขวาง “ผมมีเรื่องคุยกับพี่ชายก่อนนิดหน่อย
เดี๋ยวกลับมา”

“อย่างนั้นก็ได้ค่ะ” ไวโอเล็ตพยักหน้า หันหลังให้สองพี่น้อง
สุดหล่อแล้วกลับไปทำงานที่ได้รับมอบหมายจากวิเวียนต่อ แม้หัวใจ
ดวงน้อยจะเต้นกระหน่ำเพราะความตื่นเต้น แต่เธอก็ยังพยายาม
ทำหน้าที่ของตัวเองไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

“กำลังจะทำอะไรไม่ทราบวะไอ้คุณแมท” วิลเลียมลาก
พี่ชายออกมาหน้าประตูห้องแล้วเอ่ยปากถามด้วยความไม่พอใจ
“นี่คิดจะปาดหน้าเค้กกันง่าย ๆ แบบนี้เลยหรอ”

“ปาดหน้าเค้กอะไรของแก” แมทริว่นคอ มองหน้าน้องชาย
ตัวเองอย่างสับสน “ฉันไปทำอะไรตอนไหน”

“ก็ตอนนี้ไง” วิลเลียมหลุดพูดเสียงดัง ตะครุบปากตัวเองเอาไว้
ขณะยื่นหน้าไปดูคนในห้องเพื่อความแน่ใจว่าไม่มีใครได้ยินเรื่องที่เขากำลังจะพูดกับแมทริว “พี่ขอขยายตัวเล็กนั่นໄໝ້ยั้ ผมรู้ว่าจะที่ตั้งใจ
ยืมอ้อยหรอเนะ”

“แกต่างหากที่ตั้งใจอ้อยไวโอเล็ต” แมทริวตอกกลับ มอง
ปราดเดียวก็รู้ว่าไอ้น้องชายตัวดีของเขาตั้งใจขยายตัวเล็กนี้แค่ไหน
“อย่าคิดว่าฉันไม่เห็นนะว่าแกยืมหวานหยดให้ไวโอเล็ต แต่เสียดา
ยที่ผู้หญิงเขาไม่ชายตาแล”

“ไม่จริงหรอ” วิลเลียมอ้าปากหวอ อึ่งกิมก็ที่โดนพี่ชาย
จับได้ตัวเองได้ “ขยายตัวเล็กก็แค่ไม่ทันมอง ไม่ใช่ไม่ชายตาแลผม
สักหน่อย”

“แน่ใจ” แมทริวเลิกคิ้ว มองหน้าน้องชายตัวเองอย่างซ้ำๆ

“แนสิ ไม่เชื่อพี่ก็คอยดู วันนี้ผมจะทำให้ไวโอเล็ตไปเดทกับผม
ให้ได้ เมื่อวานเราเคยมีเรื่องโรแมนติกด้วยกัน รับรองว่าเสร็จวิลเลียม!”

“หน้าแกเขายังไม่มอง หวังสูงไปมั้งเจ้าวิล” แมทริวมองคนที่
ทำหน้ามึนหมั่นใจด้วยสายตาดูถูก “ผู้หญิงเขามองตามฉันตาปรอย
ขนาดนั้น แกยังหลอกตัวเองไม่เลิกนะ”

“นี่พี่จะแย่งผมหรอ” วิลเลียมหน้าเหลือ ไม่เคยเห็นแมทริว
สนใจผู้หญิงคนไหนมาก่อน จนกระทั่งวันนี้ “ไม่ได้นะแมท! ผมเจอ
เธอก่อน...ยายเปิดน้อยนั่นเป็นของผมนะ”

“ถ้าเธอชอบฉันแล้วแกจะทำอะไรได้” แมทริวยิ้มเยาะ “ไม่ได้

ตั้งใจจะแย่งสาวน้อยนั้นกับน้องชายหรือ แต่เขาเพียงแค่มั่นใจ
ที่มันเจ้าชู้ไปทั่ว...กับเด็กชื้อๆ อย่างสาวน้อยคนนี้ก็ยังไม่เว้น เลยอด
ไม่ได้ที่จะให้บทเรียนเล็กๆ น้อยๆ สักหน่อย “พนันกันมั๊ยล่ะ” แมทธิว
ทำ

“ห้ามยุ่งกับเธอนะแมทธิว” วิลเลียมออกคำสั่ง “เธอเป็นของผม
ผมเจอเธอก่อน พี่ไม่มีสิทธิ์”

“แกมีสิทธิ์นั่นสิ” แมทธิวถามกวนๆ มองวิลเลียมหลบหายใจ
อย่างหงุดหงิดเมื่อรู้ว่าเขาจะแย่งลูกแกะมาได้เอง “สาวน้อยไวโอเล็ต
ของแกนี่ช่างโชคร้ายจริงๆ ถูกแกหมายตาเป็นของเล่นชั่วคราวซะแล้ว”

“ก็ผมเจอเธอก่อน” วิลเลียมงู้อะ จ้องหน้าแมทธิวอย่างตักเตือน
“พี่มาทีหลัง เพราะอย่างนั้นพี่ต้องถอยไป...แมทธิว”

“ได้สิวิลเลียม” แมทธิวยกมือขึ้นตบต้นแขนน้องชาย ทำท่า
เป็นเข้าอกเข้าใจก่อนจะตลบหลังวิลเลียม “มาดูกันว่าสาวน้อยของ
แกเขาจะเลือกใคร ระหว่างคนพี่บ้านเทรเวนที่มีข่าวว่าเป็นเกย์ กับ
น้องชายเจ้าสำราญ ที่ไม่เคยมีผู้หญิงเป็นตัวเป็นตน”

“แมทธิว!” วิลเลียมคว้าแขนพี่ชาย ดึงเขาให้กลับมายืนใกล้ๆ
แล้วกระซิบบอก “พี่จะเล่นแบบนี้ไม่ได้นะ ภาษีพี่ดีกว่าผม...ถ้าพี่ไม่จริงจัง
ก็ปล่อยเธอมาให้ผม”

“แกก็ไม่ได้จริงจังเหมือนกันนี่ จะเห็ดดร้อนไปทำไม” แมทธิว
บดแขนวิลเลียมออก “อย่างน้อยๆ คบกับฉัน สาวน้อยนั้นก็ไม่ต้องโดน
ถอดออกจากงานเหมือนที่คู่ขาคนเก่าแกโดนก็แล้วกัน!”

“แมทธิว...ได้โปรดเถอะ ผมต้องได้คนนี้จริงๆ นะ” วิลเลียม
รั้งแขนพี่ชาย อ้อนวอนอย่างน่าสงสาร “ได้โปรดเถอะ ผมอยากได้เธอ
จะแย่แล้ว”

“ไปอ้อนวอนเธอเองสิ” แมทธิวยิ้ม ไม่ยอมถอยจากเกมนี้ให้
น้องชายง่ายๆ “สู้กันแฟร์ๆ หน่อยไอ้วิล ถ้าเธอเลือกแกฉันก็ถอย...

แต่ถ้าเธอเลือกฉัน แกก็ต้องไปให้พ้นทาง”

“โอ้ไว้ยแมทริว!” วิลเลียมคลั่ง “ได้โปรดเถอะ ผมอยากได้
ยายเด็กนั้นจนตัวสิ้นแล้ว ถ้าจะแกลังกันก็เอาไว้คราวหลัง”

“ฉันก็จะเอาคนนี้เหมือนกัน” แมทริวยิ้มกวนๆ “ใครดีใครได้ไว้ย
ไอ้วิล”

“แมทริว!”

“มีอะไรกันหรือเปล่าหนุ่มๆ เสียงดังเข้าไปข้างในเชียว” วิเวียน
ที่เดินออกมาตามลูกค้าคนพิเศษเอ่ยปากถาม มองสองพี่น้องบ้าน
เทรเวนอย่างเป็นห่วง “ทะเลาะอะไรกันจ๊ะ”

“เปล่าครับวิเวียน” แมทริวหันมาตอบแล้วเดินผ่านหน้าวิเวียน
เข้าไปในห้อง แต่ก็ไม่ลืมที่จะก้มหน้าลงไปกระซิบที่หูของวิเวียน
“วิลเลียมอยากได้ยายเปิดน้อยของคุณ”

“นั่นบ้ามากเลยนะ” วิเวียนชักสีหน้า หันไปมองแมทริวกับ
วิลเลียมตาขวาง “ฉันจะให้เธอกลับไป”

“ให้เธออยู่เถอะ” แมทริวส่ายหน้า รังแกคนที่กำลังจะไล่ตะเพิด
ผู้ช่วยจำเป็นของตัวเองกลับบ้าน เพราะหวังว่าสาวน้อยไวโอเล็ตจะหนี
ไม่พ้นเขี้ยวเล็บของวิลเลียม “ผมจัดการเอง”

“ถ้าจะเล่นแบบนี้ก็ได้” วิลเลียมที่รู้ตัวว่ากำลังจะโดนกันท่า
เดินกระแทกไหล่พี่ชายเข้ามาในห้อง ต้องรีบจัดการยายนี้ให้จบๆ
แมทริวจะได้ไม่ต้องมาข่มขู่ “พี่ต้องถอยให้ผมแน่ แมทริว” วิลเลียม
ชูอาฆาต

“ฉันต่อให้แกก่อนเลย” แมทริวผายมือ ก่อนจะยกมือขึ้นกอดอก
แล้วเดินไปรอที่มุมห้อง ปล่อยให้วิลเลียมออกตัวจับสาวน้อยไวโอเล็ต
ก่อน

“คอยดูก็แล้วกัน” วิลเลียมชี้หน้าพี่ชาย หมุนตัวเดินยิ้มแป้น
ไปหาคนที่กำลังก้มหน้าเช็กรายชื่อบนป้ายเลื้อยอยู่อย่างชะมัดเขม่น

“ทำแบบนี้มันจะดีหรือแมทธิว” วิเวียนเดินมาสมทบแมทธิว แล้วเอ่ยถามอย่างไม่สบายใจ “ฉันให้ยายเปิดกลับไปไม่ดีกว่าหรือ”

“เธอไม่ชอบไอ้วิลรอกครับวิเวียน” แมทธิวเหลือบมองหน้า วิเวียนแล้วหันกลับไปมองน้องชายตัวเองต่อ “อย่าห่วงเลย”

“เธอมั่นใจได้ยังไงแมทธิว” วิเวียนถามเสียงเซียว “ลองวิลเลียม ได้จับใครแล้ว ผู้หญิงที่ไหนก็หลงหัวปักหัวปำทั้งนั้นแหละ”

“เว้นแต่ว่าผู้หญิงคนนั้นไม่รู้ตัวว่าถูกจับ” แมทธิวชี้ไปที่ไวโอเล็ต บอกให้วิเวียนเห็นในสิ่งที่เขากำลังเห็น “ไวโอเล็ตเจอวิลเลียมเมื่อวาน แต่เธอจำวิลเลียมไม่ได้ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าวิลเลียมไม่ได้อยู่ในเซลล์สมอง ของแม่ไวโอเล็ตตัวน้อยด้วยซ้ำ”

“แต่มันก็เสี่ยงอยู่ดี” วิเวียนยังไม่สบายใจ

“อย่างนั้นผมจะช่วยกำจัดความเสี่ยงให้เอง” แมทธิวยิ้มเจ้าเล่ห์ นึกสนุกขึ้นมาแล้วก้มตัวลงถอดเสื้อยืดออก แล้วเดินคุ่มๆ เข้าไป ร่วมวงกับน้องชาย หลังจากที่เขาลบรอยให้อีกฝ่ายเดินหน้าจับสาวน้อย ไวโอเล็ตไปก่อนหลายนาที

“โอ้มายกอด!...” วิเวียนอ้าปากค้าง มองตามแผ่นหลังแกร่ง ของลูกชายคนโตแห่งบ้านเทรเวนแล้วยกมือเช็ดน้ำลายที่มุมปาก กลืนน้ำลายลงคอเอือกใหญ่เมื่อเสมองลงมาตามก้นงอนๆ ของแมทธิว “ตายตอนนี่ก็ไม่เสียดายชีวิต พ่อคุณเฮีย...แม้แต่ขอบกางเกงในยัง หล่อ”

“ใจรับ ไวโอเล็ต” วิลเลียมเดินเข้ามาด้านหลังคนตัวเล็ก ยื่นหน้าไปกระชับข้างหูจนเจ้าตัวสะดุ้งโหยง

“คุณวิลเลียม!” ไวโอเล็ตอุทาน ย่นคอกออกห่างวิลเลียมแล้ว รีบก้าวถอยหลัง “ฉันตกใจหมดเลยคะ”

“ทำให้แม่กระต่ายน้อยตกใจเสียแล้ว ผมนี่แย่จริงๆ” วิลเลียม

แกลังตัวเอง ยิ้มมารยาให้แก่คนหัวอ่อน “ขอโทษครับคนสวย”

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่อย่าทำอีกก็พอ” ไวโอเล็ตยกไหล่ทั้งสองข้าง ขึ้นประกอบคำพูด เข้าใจแล้วว่าทำไมผู้หญิงถึงได้ชอบวิลเลียมนัก ก็เขาปากหวานขนาดนี้นี่นา “ขึ้นทำอีกแล้วฉันเผลอต่อยคุณขึ้นมาคุณ จะแย่อานะคะ”

“คุณชกเป็นด้วยหรือ” วิลเลียมยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีก แต่คราวนี้ กลับยิ้มกว้างอย่างชอบใจที่ไวโอเล็ตกล้าต่อปากต่อคำกับเขาขึ้นมา บ้างแล้ว ก่อนจะยั่วเธอด้วยสายตาดูแคลน “ไม่จริงน่า...”

“จะลองก็ได้แหละคะ” ไวโอเล็ตกัดฟันพูด ยกหมัดใส่หน้าวิลเลียม ก่อนจะโดนเขาคว่าเอาไว้อีก่อน

“อย่าเลยครับ ผมเชื่อแล้ว” วิลเลียมคว้าจับหมัดเล็กๆ ของ ไวโอเล็ตเอาไว้ก่อนที่มันจะชนปลายจมูกเขา พินิจอยู่เพียงครู่ก็ยอม ปล่อย แม้คราวแรกจะตั้งใจจับเอาไว้สักหน่อยก็ตาม

ใจเย็นๆ วิลเลียม ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป เขาบอกตัวเอง “มือ สวยจัง สนใจอยากได้แหวนสักวงมั้ยครับ”

“ฉันไม่ชอบใส่เครื่องประดับค่ะ” ไวโอเล็ตดึงหมัดตัวเองกลับมา มอง พูดตอบวิลเลียมออกไปโดยไม่ทันคิด “ฉันทำมันหายบ่อยเลย ไม่ใช่ดีกว่า”

“ผมหมายถึงแหวนเพชร...แหวนเพชรวงโตๆ นะ” วิลเลียม กระซิบเสียงพราว ขยิบตาให้แม่คนจอมซื่อ จนไวโอเล็ตขมลูกเกรี้ยว เมื่อตามมุกเขาทัน “สนใจหรือเปล่าครับ” วิลเลียมยิ้มตาหยี

“ไม่ค่ะ” ไวโอเล็ตส่ายหน้าดิ๊ก ก้าวออกห่างพ่อคนเจ้าชู้กว่า ตอนแรกอีกก้าว

“ทำกลัวไปได้นะ ที่เมื่อวานให้เขามาส่งยังไม่กลัวเลย” วิลเลียม วางอนๆ

“คุณคือคนเมื่อวานหรือคะ” ไวโอเล็ตอุทานตาโต ทำไมเธอ

จำไม่ได้เลยว่า วิลเลียม เทรเวน เป็นคนมาส่งเธอ...มีน่าล่ะ เธอถึงได้รู้สึกคุ้นหน้าเขานัก

“ฉันก็ว่าอยู่...ทำไมฉันถึงได้คุ้นหน้าคุณน้า” ไวโอเล็ตยิ้มเจื่อนเมื่อรู้ว่าวิลเลียมเป็นคนเดียวกับผู้ชายแปลกหน้าที่ใจดีขับรถมาส่งเธอเมื่อวาน “โอ๊ะ! ตายแล้ว ฉันลืมเอาร่มมาคืนคุณ”

“ผมไม่เอาคืนหรอก” วิลเลียมยิ้มกว้าง ขำหญิงสาวที่กัดปากตัวเองอย่างเสียตายแล้วเลียริมฝีปาก “เก็บไว้เถอะ มันเป็นของคุณแล้วนี่”

“ขอลองชุดนั้นได้หรือเปล่าตัวเล็ก” เสียงทุ้มเอ่ยขัดจังหวะทำให้วิลเลียมต้องเ้ม้ริมฝีปากเป็นเส้นตรง สงครามระหว่างพี่น้องเริ่มขึ้นแล้ว

“ตะ...” ไวโอเล็ตกำลังจะหันไปตอบแมทริว แต่ก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อหน้าอกขาวๆ กระแทกตามมาแต่ไกล “ว้าว...เอ่อ...”

“ชุดนั้นะ” แมทริวถือวิสาสะ แกล้งทำเป็นไม่เห็นว้าวไวโอเล็ตอ้าปากค้าง ยื่นมือแทรกกลางระหว่างน้องชายเข้ากับไวโอเล็ตเพื่อไปหยิบชุดออกมาจากราว พร้อมยักคิ้วให้วิลเลียมที่อ้าปากค้างมองเขาราวกับเห็นผี “ช่วยหน่อยสิ” แมทริวทำที่เป็นอันอ่อนไวโอเล็ต

“ตะ...ได้ค่ะ” ไวโอเล็ตพยักหน้า ก้มหน้ามองต่ำเพื่อซ่อนใบหน้าเห่ร่อนทันที หลีกเลี้ยงที่จะสบตากับเจ้าของหน้าอกแกร่งชวนใจสั่น แต่แมทริวก็ไม่ยอมปล่อยเธอไป

“เป็นอะไรหรือเปล่า หนูแดงเขียว” แมทริวประคองหน้านวนที่กลายเป็นสีแดงทั้งหน้าขึ้นมามองด้วยสองมือ ก้มหน้าเอ่ยถามไวโอเล็ตด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย “ไม่สบายหรือเปล่า หีม...”

“ถ้าคุณยังไม่ปล่อยฉัน ฉันก็คงจะตายอยู่ตรงนี้แหละค่ะ” ไวโอเล็ตละเมอ จ้องหน้าแมทริวตาลอยๆ นี่เธอกำลังฝันไป ฝันอยู่แน่ๆ ไวโอเล็ต “โอ้ พระเจ้าช่วย!” ไวโอเล็ตละเมอ เหลือบตามองยอดดอก

สีชมพูของแมทริวแล้วรู้สึกเหมือนเท้ากำลังลอยจากพื้น

“ปล่อยแล้ว” แมทริวยิ้มกริ่ม เหลือบมองคนที่กอดพื้นมองเขา ตาขวางอยู่ด้วยสายตาของผู้ชนะ “อย่าเพิ่งตายสิ ยังไม่โตเลย” เขาว่า แล้วยกฝ่ามือวางที่กระหม่อมเล็ก โยกไปมาอย่างหยอกเย้า

“คุณแมทริวคะ คุณหล่อมมาก” ไวโอเล็ตหลับตาปี๋ กลั้นใจบอก แมทริวตรงๆ “แต่ถ้าขึ้นคุณยังทำให้ฉันใจเต้นไม่หยุดแบบนี้อีก ฉันคิดว่าฉันคงจะเป็นลมไปก่อนที่จะช่วยคุณลงชุดเสร็จ”

“งั้นรีบๆ ทำเข้าสิ” แมทริวยักคิ้ว ทำให้ไวโอเล็ตตัวลอยไปอีก ค่ำรบ

เห็นที่เขาคงจะฆ่าเธอด้วยนัยน์ตาสวยๆ คู่นี้แน่ๆ โอ้ย...เปิด อยากจะเป็นลม

“คะ...คุณแมทริว”

“พอได้แล้วแมท!” วิลเลียมดึงพี่ชายพร้อมกับชุดในมือคน ตัวเล็กส่งต่อให้วีเรียนเมื่อเห็นไวโอเล็ตกำลังหลงกลแมทริว “ไปหา วีเรียนเลย”

“อะไรของแกไอ้วิล” แมทริวถามวิลเลียมอย่างขัดใจ กระซิบ เตือนวิลเลียมเรื่องข้อตกลง “สู้กันแฟร์ๆ สิวะ”

“ไม่สู้อะไรทั้งนั้นแหละ” วิลเลียมมองพี่ชายตัวเองอย่างโมโห ความไม่พอใจพุ่งสูงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน “เลิกเล่นสักที บั่นหัวผมได้ มันสนุกนักหรือไง”

“ฉันสนุกตรงที่ทำให้แกแพ้ได้ต่างหากล่ะ” แมทริวกระตุกยิ้ม คนอย่างวิลเลียมต้องโดนสั่งสอนอย่างนี้ละถึงจะสาสม “ที่นี้รู้แล้วนะ ว่าเด็กน้อยนั้นเลือกใคร”

“เอาไว้พี่กล้าคบกับใครเมื่อไหร่แล้วค่อยมาพูด” วิลเลียมชี้หน้า แมทริว “วันนี้พอแค่นี้ ผมไม่อยากทะเลาะด้วย”

“แกล้งแพ้นะสิ” แมทริวดักคอ

“เออ ถ้ากลัวแล้วจะทำไม” วิลเลียมย้อนถาม ชี้นำพี่ชายแล้ว
เดินกลับมาหาคนที่ยืนอึ้ง ช็อกกับท่อนบนเปล่าเปลือยของคนที่เขา
แอบชอบ “หยุดอยู่แค่นั้นเลยนะ” วิลเลียมแกล้งเขี้ยวใส่

3

“อ้อมายกอด...” ไวโอเล็ตยกมือกุมแก้มทั้งสองข้างของตัวเอง เมื่อรู้สึกว่แก้มของเธอกำลังจะระเบิดออกมาในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า “ชาว ชาวมาก” ไวโอเล็ตละเมอ หน้าอกขาวๆ ของแมทริวยังติดตาไม่หาย

“นี่...เป็นอะไรหรือเปล่า” วิลเลียมสะกิดไหล่ถามคนตัวเล็ก แม้จะไม่พอใจ แต่ก็ยังพยายามเก็บความหงุดหงิดเอาไว้ข้างใน “นั่งก่อนมัย” เขามองหน้านวลที่แดงระเรื่อแล้วม้มปาก

ไอ้พี่บ้า...นี่กะจะเคลมเด็กเขาจริงๆ ไซม์มัยเนี่ย

“ค่ะ” ไวโอเล็ตพยักหน้าลอยๆ พยายามเรียกสติสดังกลับมา แล้วสูดหายใจเฮือกใหญ่ “คุณแมทริวชาวมากเลยนะค่ะ” ไวโอเล็ตหลุดปากพูดอย่างลืမ်ตัว แต่นั่นกลับทำให้วิลเลียมยิ่งไม่พอใจเข้าไปใหญ่ เขาถึงกับใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้ม แล้วถอดเสื้อออกจากตัวเหมือนกับพี่ชายเพื่อประชดคนตัวเล็ก

“ผมขาวได้แค่นี้แหละ พอใจมัย” วิลเลียมหลุดแสดงความโมโหใส่ไวโอเล็ต จนคนตัวเล็กหน้าเหลือ ไม่รู้ว่าเธอทำอะไรให้เขาโกรธเข้า “อยากได้ขาวกว่านี้ก็รอนหน่อย เดี่ยวจะทำให้”

“ฉันไม่ได้อยากได้ค่ะ” ไวโอเล็ตส่ายหน้าเพราะความซื่อ ลูกขึ้น

ยื่นแล้วทำที่เป็นเดินไปที่ราวแขวนเสื้อเพื่อค้นหาชุดให้วิลเลียมลอง
พลางถามเพื่อเปลี่ยนเรื่อง “คุณอยากลองชุดไหนก่อนคะ”

“ชุดนี้” วิลเลียมพูดห้วนๆ รั้งเอวเล็กเข้าหาตัว จับสะโพกของ
ของแม่ตัวดีแนบกับด้านหน้าของเขา แล้วเป่าลมร้อนๆ รดต้นคอเล็ก
“จะเอาตัวนี้ ให้ได้หรือเปล่า”

“วิลเลียม” เสียงตักเตือนของแมทริวทำให้วิลเลียมต้องยอม
ปล่อยไวโอเล็ตไปอย่างจำใจ หลับหูหลับตาว่าชุดบนราวแขวนมา
ส่งให้ไวโอเล็ตอย่างเสียไม่ได้

“กันท่านักนะ” วิลเลียมชิงตาใส่พี่ชาย ก้มถอดกางเกงออกจาก
ตัวเหลือแค่กางเกงชั้นใน รอให้ไวโอเล็ตช่วยเขาลองชุดด้วยสีหน้า
กวนประสาท ไร้จิตสำนึก จนแมทริวอยากจะเข้ามาซกสักหมัด

ไวโอเล็ตนั้นได้แต่เม้มปากแน่น กลัวจนตัวสั่นเมื่อเธอไม่เข้าใจ
สถานการณ์ตรงหน้า เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมวิลเลียมถึงทำอย่างนี้กับ
เธอ แต่กระนั้นเธอก็กลัววิเวียนจนไม่กล้าออกไปไหนเหมือนกัน

“ยายเปิดกลับบ้านไปได้แล้ว” วิเวียนสั่ง เธอทนยืนดูยายเปิด
น้อยของเธอตกลงเป็นเครื่องมือการเล่นสนุกของพวกผู้ชายอยู่นานจนทน
ไม่ไหว พยักหน้าอนุญาตให้ไวโอเล็ตออกไปได้เมื่อสาวน้อยนั้นมองมา
ที่เธอด้วยสายตาทวาดกลัว “กลับไปเถอะ เดี่ยวฉันจัดการเอง”

“คะวิเวียน” เมื่อได้รับอนุญาตไวโอเล็ตก็ไม่รีรอ ไม่แม้จะบอก
ลาใครทั้งนั้น เธอรีบวิ่งหน้าต่างออกไปจากห้องนี้ทันทีเพราะความกลัว

“เห็นหรือยังว่าแกมันอารมณ์ร้ายแค่ไหน” แมทริวตำหนิ
น้องชาย “เล่นอะไรไม่รู้จักความพอดีก็เป็นอย่างนี้แหละ สมน้ำหน้า”

“แล้วมันความผิดใครล่ะวะ” วิลเลียมสบด คิ้วกางเกงขึ้นมาสวมแล้วมองหาเสื้อ “ผมกลับละ จะให้ใส่ตัวไหนก็แล้วแต่คุณนะครับ
วิเวียน ผมรีบ” เขาวาง่ายๆ รีบยัดเสื้อแล้วทำท่าจะวิ่งตามไวโอเล็ต

ออกไป

“อย่ายุ่งกับเด็กนั้นวิลเลียม” วิเวียนก้าวมาขวางประตู แสดงออกชัดเจนว่าไม่พอใจที่วิลเลียมทำเจ้าชู้ใส่เด็กในสังกัดของเธอ “อย่ายุ่งกับไวโอเล็ต คนนี้ถือว่าฉันขอเถอะ”

“เข้าไปแล้วละครับ” วิลเลียมดันวิเวียนให้พ้นทาง “ถ้าอยากจะทำอะไร ก็ทำอะไรเมื่อวานก็แล้วกัน” พูดแค่นั้นเขาก็วิ่งออกไปจากห้องทิ้งให้วิเวียนงงกับคำพูดเมื่อครู

“เมื่อไหร่หมายความว่ายังงั้นแมทธิว” วิเวียนถามชายหนุ่มที่ยืนมองตัวเองอยู่หน้ากระจกเงา

“หมายความว่าวิลเลียมติดใจยายเปิดนัยของคุณแล้วไงครับ” แมทธิวยิ้มมุมปากให้วิเวียนแล้วหันกลับมาจัดปกเสื้อตัวเองต่อ “ปล่อยไปเถอะครับวิเวียน”

“จะปล่อยไปง่าย ๆ อย่างนี้ได้ยังไง” วิเวียนเสียงแข็ง “เธอก็รู้ว่าน้องชายเธอมันเสียผู้หญิงขนาดไหน ยายเปิดนัยยิ่งซื่อๆ อยู่ เดียวอีกหน่อยก็คงร้องให้ขี้มูกโป่งเพราะโดนวิลเลียมทิ้ง”

“ผมว่าคนที่ร้องให้ขี้มูกโป่งน่าจะเป็นน้องชายผมมากกว่านะครับ” แมทธิวยิ้มอย่างมีเลศนัย รู้แล้วว่าทำไมเขาถึงถูกชะตากับเด็กไวโอเล็ตนั่นน่ะ...ก็เธอเหมือนแม่เขาขนาดนั้น จะไม่ให้ถูกชะตาได้อย่างไร

“เธอรู้ได้ยังไง” วิเวียนหรีตามองแมทธิวอย่างไม่วางใจ คนบ้านนี้เจ้าเล่ห์ไม่มีใครเกิน

“เอาเป็นว่ารู้แล้วกันครับ” แมทธิวยิ้ม เงยหน้ามองวิเวียนแล้วเอ่ย “ผมมีข้อเสนอ...เรามาพนันกันดีมั๊ยครับ ถ้าเด็กไวโอเล็ตนั้นร้องไห้เพราะวิลเลียม...ผมจะยอมเป็นนายแบบของคุณ” แมทธิวยื่นข้อเสนอ “แต่ถ้ากลับกัน กลายเป็นวิลเลียมที่ร้องไห้เพราะเด็กนั้น คุณจะต้องจ่ายผม”

“จ่ายเป็นอะไร” สาวใหญ่หรีตามองอย่างไม่แน่ใจ

“ชุดแต่งงานที่สวยงามที่สุดที่คุณจะหาให้ผมได้” หน้าคมฉายแวว
เจ้าเล่ห์จนวิเวียนขนลุกเกรียว “ตกลงมั๊ยครับ”

“ตกลง” วิเวียนยกหมัดขึ้นชกกับหมัดของแมทธิวเป็นการ
รับพนัน กับอีกชุดแต่งงานมันจะหายากอะไร ต่อให้ชุดจากดาวอังคาร
เธอก็หาให้เขาได้อยู่แล้วถ้าเขาต้องการ

“เยี่ยมเลย” แมทธิวยิ้ม หันไปมองตัวเองในกระจกเงาแล้ว
ทำหน้ายู่ “ผมว่าผมไม่เหมาะกับสีนี้เท่าไร คุณว่าอย่างนั้นมั๊ยครับ”

“หน้าอย่างเธอ ต่อให้แก้ผ้าเดินก็ยังหล่อจะพอกคุณ” วิเวียน
กระแนะกระแหนไม่จริงจัง “มานี่ มาลองชุดนี้...รับรองว่าแซบ” เธอ
ก๊วกมือเรียก ปลอ่ยเรื่องของแม่เปิดน้อยให้เป็นเรื่องของยายเด็กนั่นไป
แม้จะห่วงแต่ก็ปลง หากไวโอเล็ตเลือกวิลเลียม เธอเองก็คงทำอะไร
ไม่ได้...นอกเสียจากรอปลอบใจตอนเด็กนั่นโดนวิลเลียมเซี่ยทิ้ง

นี่มันเกิดอะไรขึ้น...ไวโอเล็ตหอบกระเป๋ามาวิ่งออก
มาจากออฟฟิศของวิเวียน มือเล็กกุมที่ตำแหน่งหัวใจแน่น เมื่อก้อนเนื้อ
ในอกเต้นกระหน่ำ รุนแรงกว่าตอนที่แมทธิวยืมให้เธออีก...นี่เธอเป็น
อะไร วิลเลียมทำอะไรกับเธอ!

“ไวโอเล็ต!” เสียงตะโกนของวิลเลียมทำให้ไวโอเล็ตหันกลับไป
มอง ก่อนจะก้มหน้าวิ่งหนีให้เร็วที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

ไม่นะ อย่ามาฆ่าเธอนะ ไม่เอาแล้ว

ไวโอเล็ตคิดระหว่างจ้ำจ้ว กลายเป็นว่าทั้งเธอและวิลเลียม
กำลังวิ่งเล่นไล่จับกันอยู่บนทางเท้าเหมือนเด็กไม่รู้ความ

“เป็นบ้าอะไรเนี่ย ไม่ได้ยินที่ผมเรียกหรือไงยายเปิด!” วิลเลียม
ตะโกนใส่หน้าไวโอเล็ตหลังจากที่เขาตะครุบตัวเธอได้สำเร็จ “เป็นอะไร
วิ่งหนีทำไม” เขาถามเสียงห้วน

“ก็คุณโกรธ” ไวโอเล็ตเลื้อยตามองหน้าคม แล้วหลบตาต่ำด้วยความกลัว “ฉันทกลัว”

“จะกลัวทำไม ผมยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” วิลเลียมถอยออกมายืนห่างไวโอเล็ตเมื่อคิดได้ว่าเขาอาจจะทำเกินไป “หยุดแล้วก็คุยกันดีๆ ก่อนสิ” เขาพยายามไม่หงุดหงิดใส่เธอ เพราะเธอไม่รู้เรื่องที่เขาแข่งกับแมทธิว

“ฉันทหยุดแล้วค่ะ” ไวโอเล็ตถอยห่างอีก กลัวว่าวิลเลียมจะทำร่วมร่ำกับเธอเหมือนตอนที่อยู่ในออฟฟิศของวิเวียน “คุณมีอะไรหรือเปล่าคะ ฉันทจะกลับบ้าน”

“จะกลับบ้านไปทำอะไร” วิลเลียมกอดอก มองไวโอเล็ตด้วยความหงุดหงิด “มีธุระหรือ”

“ก็ไม่ได้กลับไปทำอะไร” ไวโอเล็ตตอบ แต่คราวนี้น้ำเสียงเธอกลับมีแววความไม่พอใจแฝงมาด้วย

“งั้นก็อยู่คุยกันก่อน” วิลเลียมออกคำสั่งกลายๆ “ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ”

“เรื่องอะไรคะ” ไวโอเล็ตชันตาขึ้นมอง คิดว่าบางทีวิลเลียมอาจจะไม่ได้โกรธเธอ แต่เขาอาจมีเรื่องทะเลาะกับพี่ชายของเขา แล้วพาลมาหงุดหงิดใส่เธอมากกว่า

“ไปคุยกันที่อื่น” วิลเลียมเฝ้าปาก ทำที่เป็นมองไม่เห็นตาใดๆ ขวบใจสันของไวโอเล็ต “มีร้านกาแฟอยู่ห่างจากนี้อีกสองบล็อก ไปคุยกันที่นั่นเถอะ”

“คุณไม่กลับไปเอารถเหรหะคะ” ไวโอเล็ตถามอีก เมื่อวิลเลียมออกเดินต่อไม่วกกลับไปเอารถของเขา นี่แสดงว่าเขาจะเดินไปที่ร้านกาแฟกับเธอ... “คุณไม่กลัวพวกปาปารัซซีถ่ายภาพคุณหรือคะ”

“กลัวทำไม” วิลเลียมย้อนถาม เขาไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย

“ก็เดี๋ยวก่อนคุณเข้าใจผิดไ้คะ” ไวโอเล็ตบอก ยังจำได้ว่า

วิลเลียมคบอยู่กับนางแบบที่ชื่อแองจิ “คนที่ชื่อแองจิไง”

“ใครบอกคุณเรื่องนี้” วิลเลียมชะงักทำากิ กวันออกหูทันทีที่ไวโอเล็ตพูดชื่อนางแบบสาวออกมา

“ฉันอ่านในทวิตเตอร์คะ” ไวโอเล็ตตอบพาทือ “และก็ได้ยินมาจากเพื่อนๆ นางแบบด้วย”

“ผมไม่มีแฟน” วิลเลียมพูดแค่นั้น ไม่อธิบายเพิ่มเติมว่าสิ่งที่เขาพูดหมายถึงอะไร และไวโอเล็ตเองก็ไม่ได้อยากรู้เรื่องส่วนตัวของเขา จนต้องเป็นฝ่ายเอ่ยถาม ทั้งสองจึงทำาเพียงเดินเคียงกันเงียบๆ ไร้อะไรซึ่งการสนทนาพาทิ จนกระทั่งมาถึงร้านกาแฟที่วิลเลียมบอกไว้ก่อนหน้านี้

“ขอโทษด้วยที่ทำาตัวรุ่มร่ามกับคุณ” วิลเลียมหลบตากลมโตที่บอกให้รู้ว่าไวโอเล็ตไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับการเล่นแผลงๆ ของเขา กับแมทธิว “ผมมันเง่าเอง” วิลเลียมพูดกึ่งสบถ หงุดหงิดทั้งตัวเองและแมทธิว

“ไม่เป็นไรคะ แค่อย่าทำาก็กพอ” ไวโอเล็ตยิ้ม แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ได้ติดใจเรื่องนี้ ที่เธอรีบออกมาก็เพราะเธอเสียขวัญและไม่ทันตั้งตัวกับเรื่องที่เกิดขึ้นก็เท่านั้น “ฉันพอจะรู้คะว่าคุณเป็นยังงั้ ฉันไม่ถือหรอก”

“ผมเป็นยังงั้” น้ำเสียงวิลเลียมมีแวไม่พอใจ เมื่อไวโอเล็ตพูดราวกับว่าเธอรู้จักเขาดีเสียเต็มประดา

“ก็...” ไวโอเล็ตเหลือบตามองบนคัล้ายกำลังครุ่นคิด ก่อนจะขยับตัวเข้าไปกระซิบนางๆ “เจ้าชู้เป็นไก่อ้างใจคะ”

“ฮะ?” วิลเลียมหน้าเหลือ อึ้งอยู่เกือบนาทีกว่าที่จะตั้งสติได้ อะไรนะ...เธอเรียกเขาว่าเจ้าชู้เป็นไก่อ้างอย่างนั้นใช่มัย “นี่โว...” เมื่อเขากำลังจะหันไปชักใช้ไล้เคียงกับไวโอเล็ตว่าใครเป็นคนบอกเธอเรื่องนี้ วิลเลียมก็โดนตัดหน้าอีกคร้งโดยพนักงานหลังเคาน์เตอร์

เพราะไวโอเล็ตเลือกที่จะสั่งกาแฟกับขนมของเธอก่อนหน้านี้เอง

“ขอลาเต้ร้อนแล้วก็เอ่อ...เค้กมะนาวด้วยค่ะ” ไวโอเล็ตสั่งของ
ที่เธอต้องการ

“แค่นี้ครับ” พนักงานผู้ชายที่น่าจะอยู่ ม.ปลาย กะปริบตา
จ้องมองคําหน้าเก้ไก้ของไวโอเล็ตตาค้าง จะว่าผู้หญิงตรงหน้าสวยก็
ไม่ เพราะมีดารานักร้องที่สวยกว่าเธอมาก แต่ถ้าจะให้ละสายตาจาก
เธอก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยากเหมือนกัน “คุณอยากได้คาราเมลบนกาแฟ
หรือเปล่าครับ”

“ได้เหวอคะ” ไวโอเล็ตถามตาโต เธอชอบคาราเมล

“แน่นอนสิครับ” พนักงานยิ้ม หลบตาของสาวสวยด้วยความ
เขินเล็กๆ

“เอาแบบนี้สองที” วิลเลียมตบปั๊งที่เคาน์เตอร์ หน้าหล่อเหลา
ยืนอยู่เพราะหงุดหงิด น้อย...เขาเมลอนิดเดียวได้เดี๋ยวนี้อะไรจะวัดกระดุก
กับเขาคือคนเสียแล้ว “คิดเงินมา เท้าไหน” วิลเลียมสั่งเสียงห้วน

“คุณจ่ายให้ฉันไม่ได้จะคะคุณวิลเลียม” ไวโอเล็ตดึงแขน
วิลเลียม บอกเขาด้วยความไม่สบายใจ เธอไม่ชอบให้ใครมายุ่งย่าม
หรือออกหน้ารับผิดชอบเรื่องค่าอาหารของเธอ “แยกจ่ายนะคะ”

“ผมจ่ายได้” วิลเลียมหันไปบอกไวโอเล็ตตาขวาง “คุณไปหาโต๊ะ
เดี่ยวผมยกกาแฟไปให้”

“ไม่ค่ะ” ไวโอเล็ตคําน้าวชนฝ่า เกร่งให้พนักงานกตระายการที่
เธอสั่งลงเครื่องคิดเงินแล้วรีบแย่งวิลเลียมจ่าย “ฉันจะจ่ายเอง”

วิลเลียมมองยายเด็กน้อยหัวดื้อที่ดูบเลียมหนุ่มหล่อบ้านรวย
อย่างเขา ด้วยการตัดหน้าจ่ายเงินค่ากาแฟเองด้วยความหงุดหงิด
ตัวก็เล็กแค่นี้ทำไมถึงได้ดื้อจ่ายเงินเองแทนที่จะให้ผู้ใหญ่จ่ายให้นะ
ยายเบ็ดน้อย

“สุภาพบุรุษเขาจะไม่ให้ผู้หญิงจ่ายเงินเอง” วิลเลียมเอ่ยเสียง

อยู่ก่อนแล้ว

“ทำไมถึงถามอย่างนั้นล่ะคะ” ไวโอเล็ตเงยหน้ามองคนตัวสูง กลัวว่าเธอจะไปทำอะไรเกะกังใส่เขาอีก “ฉันทำอะไรให้คุณไม่พอใจหรือเปล่าคะ”

“ผมถามเฉยๆ” วิลเลียมบอกประซัด จึกซองน้ำตาลเทลงไปในแก้วกาแฟแล้วยกช้อนขึ้นมาก่อนบอกเหตุผล “เห็นคุณยิ้มกว้างขนาดนั้นก็น่าจะมีความสุข”

“ก็ไม่มีเรื่องอะไรน่าเศร้านี่คะ” ไวโอเล็ตตอบตาปริบๆ “กาแฟหอมๆ เค้กหวานๆ ร้านน่านั่ง และยังมากับหนุ่มหล่ออย่างคุณอีก... ใครเศร้าก็บ้าแล้วล่ะ” คนตัวเล็กแห่ โดยหารู้ไม่ว่า นั่นเป็นการยื่นขาเข้าไปในกรงเสือหิวโซอย่าง วิลเลียม เทรเวน เข้าเสียแล้ว

“อยากมาด้วยกันบ่อยๆ มั้ยล่ะ” วิลเลียมยิ้มกริ่ม พอใจที่แม้กระต่ายน้อยหลวมตัวให้เขาโดยที่ไม่ต้องลงแรงทำอะไร หากเป็นคนอื่นเขาคงคิดว่าพวกเธอเปิดทางให้เขาอย่างโจ่งแจ้ง แต่กับคนนี้... เขาดูไม่ออกว่าเธอมีเล่ห์เหลี่ยมเหมือนกับผู้หญิงคนอื่นบ้างหรือเปล่า

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันก็ยุ่งอยู่กับคุณตอนแย่งกันจ่ายเงิน” ไวโอเล็ตหัวเราะเสียงใส ยิ้มตาหยีใส่พ่อคนมากเล่ห์ รวากับว่าเธอกำลังร้ายมนตร์ความไร้เดียงสาเพื่อทำให้วิลเลียมติดกับ...และมันก็น่าจะได้ผล เพราะหัวใจของเขาเต้นกระหน่ำราวกับกลองตี

“คุณก็ยอมให้ผมจ่ายสิ จะได้ไม่ต้องเหนื่อย” วิลเลียมผลอยิ้ม รวากับคนวิกลจริต ทำคางมองดวงหน้าสวยได้รูป ตาลอยๆ “ผมก็ไม่ค่อยอยากทะเลาะกับเด็กหรอก เดี่ยวใครเขาจะว่าเขาได้...”

“ฉันไม่ใช่เด็กสักหน่อย” ไวโอเล็ตทำปากย่น ทำไมใครๆ ชอบมองเธอเป็นเด็กทุกที่เลยนะ “ฉันยังยี่สิบเอ็ดแล้วนะคะ”

“ถ้าเด็กบอกว่ายังยี่สิบเอ็ดแสดงว่าเพ็งยี่สิบ” วิลเลียมชี้หน้ารู้ทันยายเปิดน้อยเข้าเสียแล้ว

“แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะ” ไวโอเลตกัดปาก เคียงไม่ออกเมื่อเขาพูดถูกทุกอย่าง

“ไม่ต่างหรอก” วิลเลียมแยมยิ้มเอ็นดู ก่อนจะโน้มตัวเพื่อใช้นิ้วขีดหน้าผากเล็ก เพราะมันเขียวคนที่ทำแก้มป้องกันจดไม่ไหว “ไม่ว่ายี่สิบหรือยี่สิบเอ็ดก็ยังเด็กอยู่ดีนั่นแหละ”

“โอ้ย! คุณวิลเลียม!” ไวโอเลตยกมือกุมหน้าผากตัวเอง แก้มที่พองอยู่แล้วพองขึ้นกว่าเดิมเป็นสองเท่า “คุณขีดหน้าผากฉันทำไมคะ”

“โทษฐานที่คุณเป็นเด็กเลี้ยงแกะไง” วิลเลียมยกคิ้วให้สาวน้อยไวโอเลตกวนๆ ถอนหายใจยาวด้วยความรู้สึกสบายใจเป็นครั้งแรก หลังจากพี่ชายมา “คุณชอบพี่ชายผมเหรอ” วิลเลียมเหลือบตามองไวโอเลตแล้วถาม สีหน้ายังคงเรียบเฉยแม้ไวโอเลตจะล้าล็กกาแพจนไอคือกแด็ก

“ทำไมคุณถามฉันแบบนั้นล่ะคะ” ไวโอเลตหลบตา แสร้งทำเป็นตักเค้กเข้าปากเพื่อกลบเกลื่อนอาการเคอะเขิน

นี่เธอแสดงออกว่าชอบคุณแม่วิทรวิชขนาดที่คุณวิลเลียมยังดูออกเลยหรือนี่ โอ้ย...อย่างนี้คุณแม่วิทรวิกคงรู้แล้วละ เปิดอยากจะเป็นลมรอบสอง...

“แล้วตกลงชอบหรือเปล่าล่ะ” วิลเลียมขยับมาใกล้ จ้องหน้าไวโอเลตอย่างคาดคั้น

“ใครจะไม่ชอบล่ะคะ” ไวโอเลตซึ่งใจอยู่เป็นนาที่แล้วอ้อมแอ้มตอบ แม่ปากแน่นเมื่อรู้ว่าเธออาจจะคิดผิดที่บอกเรื่องนี้กับวิลเลียม “คุณก็รู้ว่าพี่ชายคุณเป็นหมอ แล้วก็หล่อมากๆ แถมยังน่ารักค้นหาอีกต่างหาก”

“แม่วิทรนี่นะ” วิลเลียมทำเสียงสูงอย่างแปลกใจ คิ้วหน้าผูกเป็นปมทันทีที่ได้ยินว่าแม่วิทรน่ารักค้นหา

มันน่ารักค้นหาตรงไหนวะ

“ใช่ค่ะ” ไวโອเล็ดพยักหน้าแรงๆ สองสามครั้งเพื่อยืนยันคำพูดตัวเอง “ฉันชอบคุณแมทริวเพราะเขาเป็นคนที่น่าชื่นชม”

“ยังไง” วิลเลียมอยากรู้

“อืม...คือคุณอาจจะไม่รู้ คุณแมทริวเคยไปกล่าวสุนทรพจน์ที่โรงเรียนของฉันปีที่ฉันจบ ม.ปลาย”

“ต้องไม่รู้อยู่แล้ว” วิลเลียมเบะปาก เรื่องไร้สาระแบบนี้ใครจะไปใส่ใจจำกัน

“นั่นแหละค่ะ” ไวโອเล็ดพูดแล้วเล่าต่อ “คุณแมทริวพูดได้น่าชื่นชมมาก ตอนที่เขาพูด...ตัวเขามีออราแผ่ออกมาเหมือนเทวดาบนสวรรค์เลยนะค่ะ ความคิดเขา...มันน่ายกย่อง”

“ท่าจะชอบมันมาก” วิลเลียมมองสายตาวรรณะยับตอนที่ไวโອเล็ดพูดถึงพี่ชายตัวเองแล้วกั๊กฟันกรอด “ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าคุณแอบชอบพี่ชายผมมาหลายปีแล้วงั้นสิ”

“จะสามปีแล้วค่ะ” ไวโອเล็ดยิ้ม มีความสุขทุกครั้งที่ได้พูดถึงแมทริวแล้วทำหน้าเศร้าเมื่อนึกบางอย่างขึ้นได้ “ฉันคอยตามข่าวคุณแมทริวตลอดเลย แต่เสียดายที่นอกจากเรื่องงานแล้วเขาก็ไม่ค่อยมีข่าวเลย”

“ไม่เหมือนผมงั้นสิ” วิลเลียมย้อนเสียงห้วน

“คะ?” ไวโອเล็ดที่คิดเรื่องอื่นอยู่เพลินๆ เงยหน้ามองวิลเลียมเมื่อได้ยินน้ำเสียงประชดประชัน

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก” วิลเลียมส่ายหัว ยกแก้วกาแฟที่กำลังจะเย็นชืดขึ้นมาดื่มบ้าง “แล้วคุณคิดยังไงถ้าแมทริวเป็นเกย์” เขาโยนหินถามทาง อยากรู้มากกว่ายายเปิดยังจะอาลัยอาวรณ์แมทริวอยู่อีกมั๊ย ถ้าเธอรู้ว่าแมทริวไม่ชอบผู้หญิง

“คุณแมทริวไม่ได้เป็นเกย์หรอกค่ะ” ไวโອเล็ดหัวเราะพริต มันใจว่าแมทริวไม่มีทางเป็นเกย์อย่างแน่นอน

“ทำไมคุณมั่นใจจัง” วิลเลียมเล็กก็อย่างสงสัย ถึงเขาจะรู้อยู่แก่ใจว่าแมทธิวไม่ได้เป็นเกย์ แต่ก็คิดว่ายายเปิดหน่อยนี้จะเชื่อว่าแมทธิวแมนเต็มร้อย “แมทธิวไม่เคยมีข่าวกับผู้หญิง ไม่มีแม้กระทั่งคนคุย แล้วทำไมคุณถึงมั่นใจขนาดนั้น”

“ฉันรู้ค่ะ” ไวโอเล็ตยิ้มกว้างกว่าเดิมแล้วยกมือทาบที่ตำแหน่งหัวใจ “ตรงนี้นับบอกว่าคุณแมทธิวไม่ได้เป็น”

“หัวใจอย่างนั้นหรือ”

“สัจจาทญาณค่ะ” ไวโอเล็ตขยิบตาให้วิลเลียม “ฉันเป็นผู้หญิงที่เซนส์แรงมาก ถ้าอยู่ใกล้ผู้ชายคนไหนแล้วรู้สึกเหมือนใจจะหลุดออกมาจากอก แสดงว่าฉันชอบเขา” ว่าแล้วไวโอเล็ตก็ขำก๊าก

ดูเธอพูดเข้าลิ้น น่าอายชะมัดเลย

“แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าแมทธิวไม่ใช่เกย์นี่” วิลเลียมยังรั้นที่จะเอาคำตอบ “แล้วถ้าแมทธิวชอบผู้ชายขึ้นมาจริงๆ คุณจะชอบคนอื่นมั๊ย”

“ตอนนี้ฉันก็ชอบคนอื่นนะค่ะ” ไวโอเล็ตพูดตาโต “ฉันชอบคุณแมทธิวมากก็จริง แต่ฉันก็ไม่ได้หวังว่าคุณแมทธิวจะมาเป็นแฟนฉันหรอก...เพราะฉันรู้ว่าคุณแมทธิวมีคนที่เขาชอบอยู่แล้ว”

“หมายความว่าไง” วิลเลียมขมวดคิ้วแน่นขึ้นไปอีก ผู้หญิงคนนี้มีอะไรให้เขาแปลกใจอยู่เรื่อยเลย

“ฉันเป็นผู้หญิงนะค่ะคุณวิลเลียม...ฉันดูออกค่ะว่าสายตาของคุณแมทธิวไม่ได้มีไว้มองผู้หญิงอื่น เขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว” ไวโอเล็ตกระซิบ

“ใคร ทำไมผมไม่เห็นรู้เลย” วิลเลียมงงเข้าไปใหญ่ พี่ชายเขาแอบไปมีผู้หญิงตอนไหน “แมทธิวไม่น่าจะมีใครนะ หรือมี แต่ผมไม่รู้” ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก เพราะแมทธิวไม่เคยบอกรายละเอียดส่วนตัวให้ใครฟังเลย...แม้แต่กับน้องชายอย่างเขา

“ลองถามเขาดูสิคะ” ไวโอเล็ตแนะนำแล้วมียิ้ม “บางที่เขาอาจจะรออยู่ก็ได้นะ”

“รออะไร” วิลเลียมเสียงห้วน “รอให้เจอใครคนนั้นสักทีนะเธอ” เขาพูดขึ้นจู่ๆ คิดว่าเรื่องนี้ยายเปิดน้อยคงอำเขาเล่นซ้ำๆ

“ไม่ได้รอให้เจอ...รอให้กลับมา” ไวโอเล็ตระบายยิ้มกว้าง ปล่อยให้วิลเลียมมองเธอด้วยความสับสนอยู่อย่างนั้นโดยไม่คิดที่จะให้ความกระจ่างเพิ่มเติม...ถ้าคุณแม่วรือใครอย่างที่เธอคิดจริงๆ เธอเองก็รออยู่เหมือนกัน...แต่รอดูเธอคนนั้นของคุณแม่วรือนะ